

10^e JAARGANG N° 14 -- 20 JUNI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„ROMEO” KENT GEEN HINDERNISSEN!

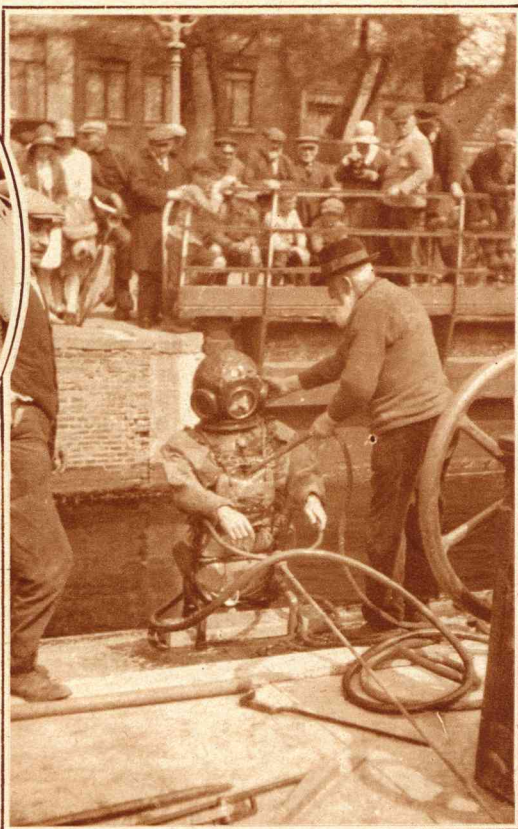
De Amsterdamsche Politieruiterfeesten, j.l. Zaterdag gehouden, en waaraan mij elders in ons blad nog meer foto's brengen, zijn een groot succes geworden voor de populaire „Bereden Politie”. „Romeo” met berijder B. Aan nemen een hindernis.

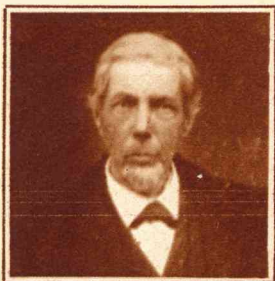
De heer Methorst vierde zijn gouden jubileum bij de fabrieken der firma Boldoot. De huldiging van den jubilaris.

De Vereeniging voor Volksmuziek in de Open Lucht bestaat vijf en twintig jaar en gaf een feestconcert in het Vondelpark, dat, evenals alle uitvoeringen, door de Amsterdammers zeer werd gewaardeerd. Wethouder Polak luistert aandachtig naar de muzieknummers.

De nestor der Nederlandsche duikers, de heer Engelhart te IJmuiden, die voor kort zijn 80sten verjaardag vierde is zijn zoon nog steeds behulpzaam bij het gevaarlijke duikersberoep.

Het echtpaar K. de Vries-v. Rie te Hoorn herdacht zijn diamantenbruiloft.

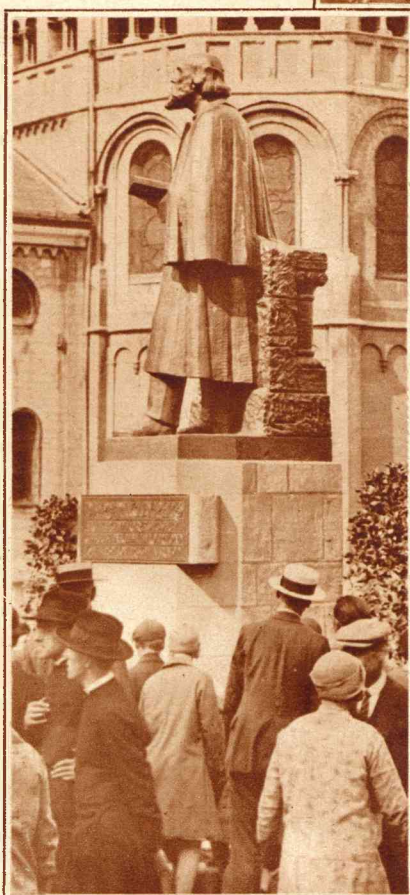
In het Stedelijk Museum wordt een tentoonstelling gehouden van „Handenarbeid door Kinderen“. Een hoekje der expositie.

De bewoners van de Gelderschedade worden nog al eens door brandalarm opgeschrikt. Deze dagen brandde een der oudste perceelen, waarin de firma Tiggers is gevestigd, uit. Onze foto toont het betreffende huis, twee deuren verder eveneens een woning, waar de roode haan nog kort geleden kraaide.

„Amstels Zangkoor“ bestaat 25 jaar. Ter gelegenheid van dit jubileum wordt een Nationaal Zangconcours georganiseerd. Een foto van de leden van het Uitvoerend Comité.

OM ONS
HEEN

Het echtpaar L. Stam-Visser te Egmond aan Zee vierde zijn gouden huwelijksfeest.

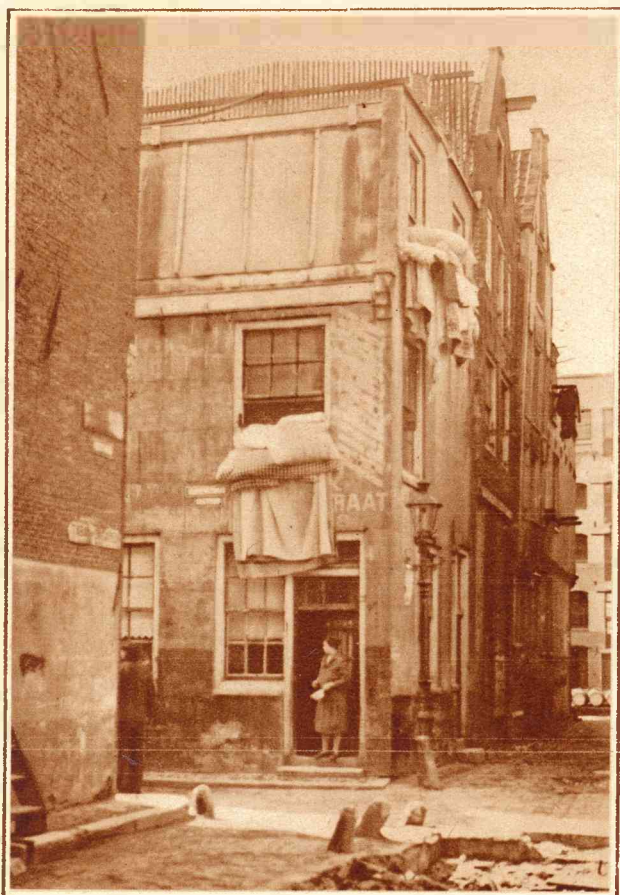
Te Roermond werd een standbeeld onthuld voor den bouwmeester Dr. Cuypers, die jaren lang te Amsterdam leefde en werkte.

ONDER DEN MONTELBAANS TOREN

De Ridderstraat en Jonkerstraat zijn thans vrijwel geheel van den Amsterdamschen bodem verdwenen en in hun plaats is een moestenij van puin, steenen en hout gekomen, even weinig bewonderenswaardig als de voormalige krotwoningen. Hierin zal echter wel een verandering ten goede komen.

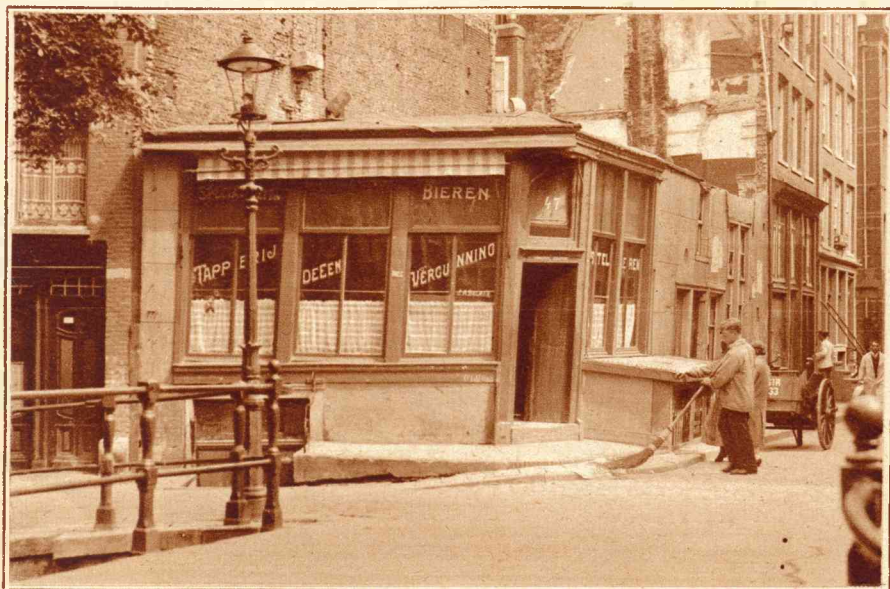
De oude, getrouwe Montelbaanstoren, die nu heel wat beter zichtbaar is, verwondert zich niet over de groote veranderingen, die de menschen de straten rond zijn voet doen ondergaan. Hij heeft nog wel andere dingen gezien en zal wel weten, dat er nog meer tot sloopen gedoemd is in zijn nabijheid.

Wat er van de straten op het oogenblik nog over is.

← Een typisch hoekje van de voormalige Ridderstraat.

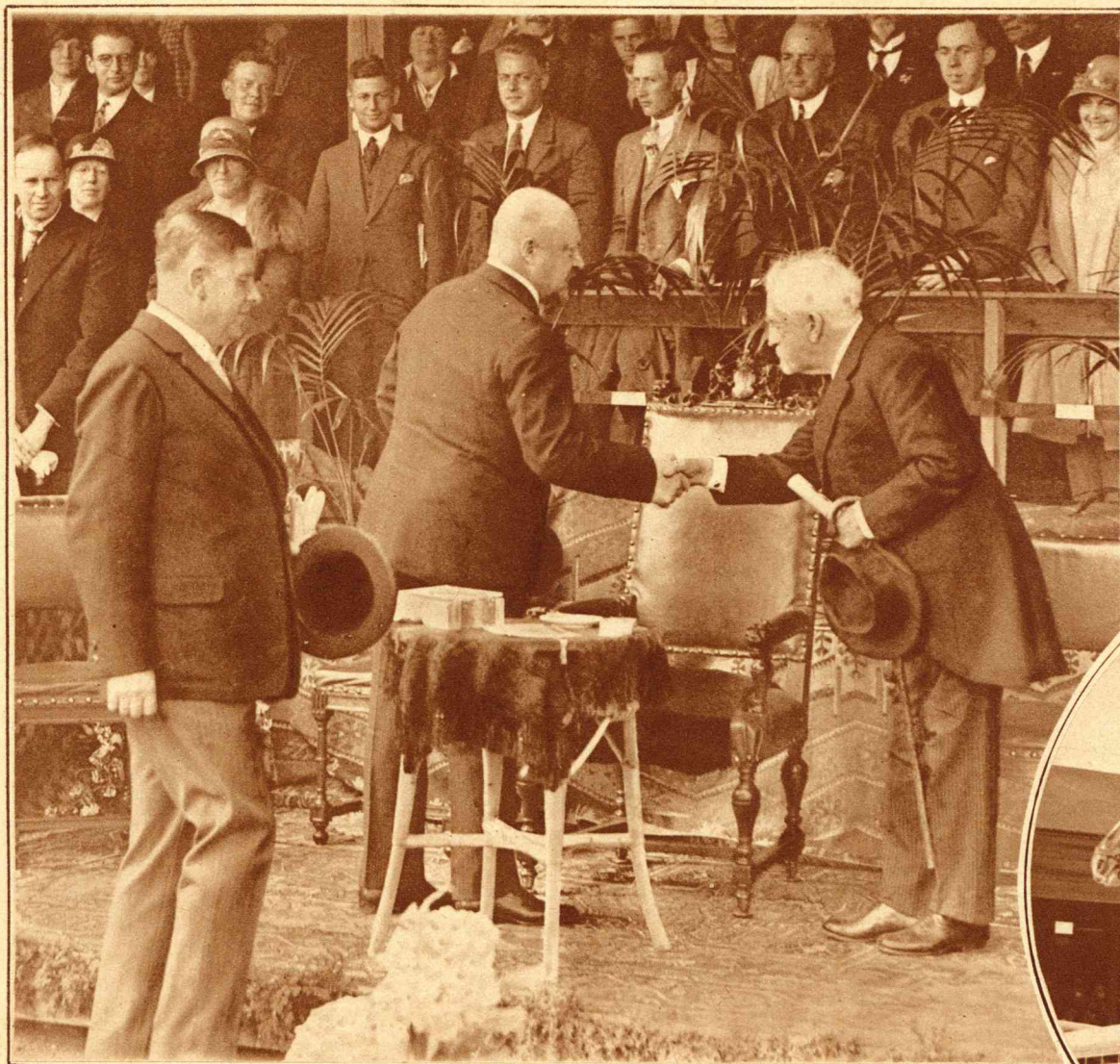

Ieder der overgebleven woningen biedt een welkom doel voor de schietbekwaamheden der Amsterdamsche jeugd.

← Een oud en wankel hoekje aan de Kromboomsloot. Het is in deze buurt voor liefhebbers van oud stedenschoon goed te dwalen.

Het 30 jarig bestaan der Amsterdamsche Bereden Politie

Op het A.F.C.-terrein aan den Zuidelijken Wandelweg werden ter gelegenheid van het Zesde lustrum der Bereden Politie welgeslaagde ruiterfeesten gehouden, waaraan ook deelnemers uit andere steden meewerkten, en welke zich in de groote belangstelling van autoriteiten en bevolking mochten verheugen.

De Commandant der Bereden Brigade, de heer Blanken en zijn echtgenote werden op hartelijke wijze gehuldigd.

Prins Hendrik wordt op de eeretribune hoffelijk begroet door Wethouder F. Wibaut.

De Utrechtsche Politie in het nummer. Patrouille-springen.

Brigadier Spanjer neemt feilloos een hindernis. De poppen aan weerszijden volharden in hun stijve houding. Een groep deelnemers aan de „Historische Quadrille”.

DE BLAUWE ENGEL

Marlene Dietrich, die den professor zoo wist te boeien, dat hij zijn plicht vermaarloosde.

Een grappig beeld uit deze film: Studenten bespionneeren hun leeraar, als deze „aangeschoten” thuiskomt.

Emil Jannings als de professor in desolaten toestand.

Als clown bij een minderwaardig circusgezelschap.

De eerste Duitsch sprekende film, waarin Emil Jannings na zijn terugkeer uit Amerika in Duitschland optreedt, heet DE BLAUWE ENGEL. Hierin speelt Jannings de rol van Professor, die in een onbe-waakt oogenblik aan den boemel gaat en dan tenslotte, mede wyl hij op het Gymnasium, waar hij aanvanke-lijk doceerde, onmogelijk is geworden, steeds dieper

en dieper zinkt. De typeering van deze professors-figuur, zoowel vóór als na de verandering, is wer-kelijk meesterlijk getroffen. Andere hoofdpersonen in deze film zijn verder Kurt Gerron en Marlene Dietrich, terwijl de regie werd gevoerd door den speciaal uit Amerika overgekomen (en in-middels weer vertrokken) filmregisseur Josef von Sternberg. Wij geven hierbij eenige foto's van deze UFA-film, die binnenkort in het Rembrandt-Theater te Amsterdam zal worden vertoond.

Waar is mijn Vader?

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

ZOEK DE VROUW

Mevrouw Butler kwam dien avond beneden om te dineeren. Zij was opgewekter, dan ik haar nog ooit gezien had, en ze had haar sombere kleding vervuild voor iets minder neerslachtigs. Met haar dik, hoog opgemaakt blond haar, en wat levendigheid in haar trekken, vertoonde zij zich als het wrak van een eens bijzonder aantrekkelijke vrouw. Zij was tenger, en bijna krimpangstig in haar manieren, maar er waren oogeblikken, dat zij zich verhief met iets van haar vroegere statigheid. Zij had mooie wenkbrauwen, bijna zwart en keurig gevormd; die stonden bijna vreemd in haar kleurloos gelaat.

Zij was zeer zwak. Zij gebruikte een stok, als ze liep, en na het eten bleef ze in de huiskamer wezenloos zitten, nergens op lettend, opgepropt met kussens, terwijl Margery den jongens zat voor te lezen in hun slaapkamer en Edith borduurde.

Fred had al een poos op een tooneelstuk geploeterd, en hij was het aan den een of anderen directeur gaan voorlezen. Edith was al bezig, het honorarium uit te geven.

„We konden wel een eindje buiten gaan wonen,” zei ze, „en we zouden best een auto kunnen houden. Margery zegt, dat de hune verkocht wordt, en die zal zeker voor een koopje gaan. Jack, zit je me uit te lachen?”

„Heelemaal niet,” antwoordde ik ernstig. „Droom maar door, Edith. Zullen we de jongens leeren sturen, of nemen we den chauffeur van Fleming er bij, ook voor een koopje?”

„Ik weet wel zeker,” zei Edith geraakt, „dat 't paardenvoer voor je bruine op 't oogenblik méér kost dan benzine.”

„Maar de heer Bruin eet geen benzine,” protesteerde ik. „Houdt er niet van.”

Edith draaide me den rug toe en werkte met de naald. Naast mij had mevrouw Butler lusteloos de krant opgenomen; plotseling liet ze die vallen, en toen ik bukte om het blad op te rapen, zag ik, dat ze beefde.

„Is 't waar?” vroeg ze. „Is Robert Clarkson gevlucht?”

„Ja,” bevestigde ik. „Hij is verdwenen sinds Zondagmorgen — ze denken naar Argentinië.”

Edith was opgestaan en naar haar toe gaan. Maar mevrouw Butler kreeg geen flauwte.

„Ik ben blij, blij,” sprak ze. Toen werd ze week en zenuwachtig, bijna op 't zelfde oogenblik lachte en schreide ze. Toen ze naar boven geholpen was (want in haar toestand van zwakte was de schok erger voor haar geweest, dan we dachten), kwam Margery beneden en wij trachtten de scène te vergeten, die we juist hadden meegemaakt.

„Ik ben blij, dat Fred er niet bij was,” vertrouwde Edith mij toe. „Ellen is een lieve vrouw, echt vriendelijk en zachtzinnig, maar als ze een van... haar buien heeft, is ze een béétje vermoeiend.”

Er lag een zonderlinge tegenstelling in de wijze, waarop die twee vrouwen haar verlies droegen. Margery vertegenwoordigde het beste type van normale vrouwelijkheid; Ellen Butler het zenuwzwakke, zwaarmoedige; zij was veeleischend juist door haar schuwe hulpeloosheid. Zij vergde het uiterste van Edith's altijd bereidwillige sympathie. Dien avond, toen ik het huis sloot — Fred was niet thuisgekomen — gaf ik haar den raad, mevrouw Butler terug te sturen naar haar sanatorium.

Om half een was ik nog beneden. Fred was er nog niet, en ik wachtte op hem, nieuwsgierig naar het lot van het stuk. Een paar minuten voor eenen werd er gebeld, en ik ging naar de deur. In de portiek stond iemand te trappelen van ongeduld. Toen ik de deur opende, zag ik met verbazing, dat de late bezoeker niemand anders was dan Wardrop.

Hij kwam kalm binnen, en onder het licht van

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

de hall kon ik hem goed zien; en het leek mij niet te gelooven, dat iemand in drie dagen zoo veranderen kon. Zijn oogen lagen diep in zijn hoofd, de roode oogleden en de trillende mond spraken van gebrek aan slaap, van zenuwen, die het bijna begaven. Hij zag er onverzorgd uit, en een baard van drie dagen maakte hem allesbehalve knapper.

„Ik ben blij, dat u 't bent,” zei hij bij wijze van groet. „Ik was bang, dat iedereen naar bed was.”

„'t Is nog niet zoo heel laat,” zei ik luchtig,

Professor Priem Pruttelt:

Als hij maar aan mijn dagelijkschen moord toe is, door ik uitstap!

terwijl ik hem voorging naar de bibliotheek. Toen we daarbinnen waren, deed Wardrop de deur dicht en keek om zich heen als een opgejaagd dier.

„Ik ben hier gekomen,” zei hij gejaagd, naar de vensters kijkend, „omdat ik dacht, dat u uw hersens bij elkaar had; ik ben de mijne kwijt. Ik ben gek, of ik ben op weg om 't te worden.”

„Ga zitten, man.” Ik schoof hem een stoel toe. „Je ziet er uit, of je een week niet naar bed geweest bent.”

Hij ging naar de ramen en bekeek één voor één de gesloten grendels, voor hij antwoord gaf.

„Dat ben ik ook niet. Jij zou ook niet naar bed gaan, als je dacht, dat je niet meer wakker zou worden.”

„Onzin.”

„Was 't maar onzin. Knox, er zijn lui, die me overal nagaan; ze eten, waar ik eet, en als ik in mijn stoel indommel, droom ik van ze.” Hij zweeg, dan lachte hij nogal woest. „Dat laatste is abnormaal, maar 't is waar. Op dit oogenblik staat er een kerel, aan den overkant van de straat, onder een lantaren een appel te eten.”

„Veronderstel dat je werkelijk bewaakt wordt,” zei ik. „'t Is vervelend, altijd een detective achter

je aan te hebben. Maar erg is 't toch niet. De politie beweert nu, dat meneer Fleming zelfmoord heeft gepleegd. Dat was je eigen opvatting.”

Hij zat voorover in zijn stoel, met zijn handen op zijn knieën, en keek mij zwaarmoedig aan.

„En als ik nu eens zeg, dat hij geen zelfmoord gepleegd heeft?” zei hij langzaam. „Als ik nu eens zeg, dat hij vermoord is? Als ik nu eens zeg — groote God! — veronderstel, dat ik hem zelf vermoord heb!”

Ik deed stom-verbaasd een stap achteruit, maar hij holde maar door.

„De laatste twee dagen heb ik me afgevraagd, of ik 't niet gedaan heb! Hij had geen revolver — ik wel — de zijne. Ik haatte hem dien dag — ik had geprobeerd hem te redden, en 't was mislukt. O kerel — ik kan wel een aanval van verstandsverbijstering gehad hebben en 't gedaan hebben! Zulke dingen zijn meer voorgekomen.”

Hij was er allerellendigst aan toe. Ik zocht naar wat whisky, maar ik vond niets dan een beetje port op 't buffet. Toen ik terugkwam, zat hij met gebogen hoofd, het voorhoofd in de handen.

„Ik heb 't allemaal uitgepluisd,” zei hij klaaglijk. „Mijn moeder had aanvallen van zinsverwarring. Misschien ben ik er heen gegaan, zonder dat ik 't wist, en heb ik hem toen doodgeschoten. Ik zie hem voor me, 's nachts als ik niet durf te slapen, voorover vallen op die tafel, en ik ben in de kamer, en ik heb zijn revolver in mijn zak.”

„Je geeft me je eerewoord, dat je je niet kunt herinneren, dat je een schot gehoord hebt?”

„Bij al wat me heilig is,” zei hij met vuur. „Maar ik zeg je nog eens, Knox, hij had geen revolver. Er kwam niemand die kamer uit, toen ik er binnenging, en toch viel hij precies op dat moment voorover, alsof ik de vorige seconde op hem geschoten had. Ik was als verdoofd — ik weet nog niet, wat ik aan de politie verteld heb.”

De uitdrukking van vrees in zijn oogen was verschrikkelijk om aan te zien. Een windvlaag rukte aan de luiken, en hij schokte bijna op van zijn stoel.

„Je zult voorzichtig moeten zijn,” zei ik. „Het is voorgekomen, dat menschen bekenden schuldig te zijn aan een moord, dien ze niet bedreven hadden door ik weet niet welke methode van geestelijke ondermijning. Je stelt je fantasie bloot aan allerlei pijnigingen, die je zelf uitvindt, en als 't zoo nog een paar dagen duurt, kun je een moordverhaal met alle bijzonderheden opdisschen.”

„Ik heb wel geweten, dat je me voor gek zou verklaren,” zei hij, iets minder somber. „Maar probeer 't zelf eens — ga moederziel alleen in een kamer zitten, dag en nacht, door detectives bewaakt; blijf maar zitten piekeren over een moord, waar ze je van verdenken; je weet, dat je een gevoel hebt gehad van hem wel dood te willen schieten, en je hebt een revolver, en hij is doodgeschoten. Zou je dan niet net zoo beginnen te tobben als ik?”

„Wardrop,” vroeg ik, en ik trachtte zijn dwalenden blik vast te houden met den mijnen, „bezit je een revolver kaliber twee-en-dertig?”

„Ja.”

Het antwoord gaf me meer schrik dan noodig was: er zijn zooveel menschen, die een twee-endertiger hebben.

„Dat wil zeggen,” verbeterde hij zichzelf, „ik heb er een gehad. Ze zat in de tasch, die in Bellwood gestolen is.”

„Dan kan ik je op één punt gerust stellen. Als je revolver met die tasch gestolen is, heb je niets met dien moord uit te staan. Fleming is getroffen door een twee-endertiger.” Hij keek eerst ongehoovig, toen merkbaar verlicht. „Welnu,” ging ik voort, „veronderstel dat meneer Fleming een vijand had, een bitteren vijand, die er alles op zou zetten

om hem ten onder te brengen. In zijn positie had hij heel waarschijnlijk vijanden. Die persoon, zullen we zeggen, weet wat je in je tasch draagt, en steelt die, om het geld in beslag te nemen, waardoor 't wanbeheer van Fleming nog een poos bemanteld kon worden. In die tasch zat ook je revolver. Zou je die herkennen, als je haar weerzag?"

Hij knikte bevestigend.

„Die persoon — die vijand vindt de revolver, steekt die in z'n zak, en nadat hij Fleming eenmaal geruïneerd heeft, helpt hij hem uit zijn lijden. Is dat te ver gezocht?"

„Er waren dozijnen — wel honderd lui, die hem graag een beentje zouden lichten." Zijn blik ging opeens weer aan 't dwalen. Klaarblijkelijk had ik hem op een vorigen gedachtengang teruggebracht.

„Bij voorbeeld?" lokte ik, maar hij was op zijn hoede.

„Je vergeet één ding, Knox," zei hij na een oogenblik. „Er was niemand anders, die op hem geschoten kon hebben; de kamer was leeg."

„Gekheid!" antwoordde ik. „Je vergeet het pakhuis."

„Het pakhuis!"

„Ik voor mij twijfel er niet meer aan, of er is van daaruit op hem geschoten. Hij zat met z'n gezicht naar 't open raam, vlak onder 't licht, te schrijven. Denk aan een schot, gelost door een gebroken ruit in een der ramen van het pakhuis, en alles klopt: de leegte kamer, de afwezigheid van kruitsporen — zelfs het feit, dat er geen schot is gehoord. Er is natuurlijk een knal geweest, maar die werd door het lawaai beneden en door het onweer overstemd."

„Waarachtig!" riep hij uit, „het pakhuis — natuurlijk. Ik heb er geen moment aan gedacht." Hij begon bij te komen.

„Nu is 't maar de vraag, hoeveel mensen wisten, dat hij in de club was, en wie van hen genoeg 't land aan hem had, om hem te willen doodden."

„Clarkson wist 't," zei Wardrop. „Maar die heeft 't niet gedaan."

„Hoe weet je dat?"

„Omdat hij 't was, die aan de deur kwam, terwijl de detective en wij tweeën binnen waren, en „Fleming" riep."

Ik haalde mijn portefeuille te voorschijn en nam er de strook papier uit, die Margery op het kussen gespeld had gevonden in haar vaders slaapkamer.

„Weet je, wat dit beteekent?" vroeg ik, scherp op zijn gezicht lettend. „Dit is in de kamer van meneer Fleming gevonden twee dagen, nadat hij het huis verliet. Net zoo'n strook is gevonden in de kamer van miss Jane Maitland, toen zij verdwenen was. Toen Fleming vermoord werd, was hij een brief aan 't schrijven. Daar stond in: „De getallen hebben mij gevolgd". Als we wisten, wat die cijfers beteekenen, Wardrop, wisten we ook, waarom hij vermoord werd en wie het gedaan heeft."

Hij schudde het woord.

„Ik weet 't niet," zei hij moedeloos, en ik geloofde hem. Hij was opgestaan en had zijn hoed genomen, maar bij de deur hield ik hem staande.

„Je kunt de zaak op twee manieren vooruit helpen," zei ik. „Ik zal je wat te doen geven, dan heb je minder tijd om je van streek te maken. Zoek, als je kunt, alles uit van het privé-leven van meneer Fleming in de laatste twaalf jaar, en vooral in de laatste drie. Zie, of er ook vrouwen in gemengd waren — en probeer iets uit te vinden omtrent die 11 22."

„Elf twee-en-twintig," herhaalde hij, maar ik had de verandering in zijn trekken opgemerkt, toen ik zei „vrouwen".

„En dan," ging ik voort, „moet je me vertellen, wie er bij je was dien avond, toen je probeerde in te breken in het huis te Bellwood."

Hij kon zich bij deze plotselinge vraag niet beheerschen; het duurde bijna een minuut, eer hij iets zeggen kon.

„Bij mij!" herhaalde hij. „Ik was natuurlijk alleen!"

„Ik bedoel — de vrouw bij het hek."

Nu kon hij zijn verwarring in 't geheel niet meer verbergen. Ik ging met mijn rug tegen de deur staan en wachtte, tot hij over den schrik heen was.

„Er was een vrouw," hield ik vol. „En wat meer zegt, Wardrop, je denkt, dat zij de tasch heeft weggenomen en er een andere voor in de plaats heeft gezet."

Hij liep in de val.

„Nee, dat kan niet," stamelde hij. „Ik heb erover gedacht, tot ik duizelig werd, maar ik zou niet weten, hoe ze 't gedaan moest hebben."

Plotseling besefte hij, dat hij zich verraden had, en hij weigerde verdere inlichtingen en ging bijna onmiddellijk heen.

Kort daarna kwam Fred en in den tusschentijd had ik een soort programma opgemaakt:

1. Pakhuis en erf bezichtigen.
2. Carter trachten te vinden.
3. Op station Bellwood informeren.
4. Wardrop's verleden naspeuren.
5. Wardrop bij dr. Anderson brengen.
6. Viooltjes koopen voor Margery.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

NOG EENS: 11 22

Burton's idee, om door publiciteit naar miss Jane te zoeken, begon den volgenden morgen vrucht te dragen. Ik ging vroeg naar 't kantoor, om de drin-

HET EINDE

*Als ik alles moest vertellen,
Wat 't leven mij gegeven had,
Dan bleef ik dagen aan 't schrijven
En oude minstens 't heele blad
Met allerkostelijkste dingen
Die 'k zelf zooal heb beleefd
Maar waar helaas nu 't voorbij is,
Geen enkel mensch een cent voor geeft.*

*Ik had mijn eigen limousine,
Ik had serviezen: zuiver goud.
Ik had de mooiste aller vrouwen
En naumbeliks twintig jaren oud.
Ik at de allersijne spijsen.
En geld had ik in overloed.
Ik had wel vijftigduizend pakken,
En personeel: een heelen stoet.*

*Van weelde kon ik naumbeliks loopen
En merken deed ik zelfs geen slag.
Ik luipte 's nachts tot in den morgen
En slapen deed ik overdag.
Nu hoort meer alles tot 't verleden.
En eet ik meer mijn bordje snert.
Het einde kwam zoo wreed en zeker,
Toen ik des morgens makker werd.*

L. V.

gende zaken vlug af te doen, en zoo den middag vrij te krijgen om met Burton het pakhuis te gaan bekijken. Om negen uur kwam er een telefoontje van de Morgue.

„Klein figuurtje, net gekleed, grijs haar?" herhaalde ik. „Ik denk, dat ik even kom zien. Waar is het lijk gevonden?"

„In de rivier bij het Monica-station," was het antwoord. „Er loopt een litteeken schuin over de wang tot aan den mondhoek."

„Een nieuwe wond?"

„Nee, een oud litteeken."

Met een zucht van verlichting zei ik, dat het de persoon niet was, die wij zochten, en probeerde weer aan mijn werk te gaan. Maar Burton's voorspelling kwam uit. Miss Jane was op honderd verschillende plaatsen gezien. Misschien was één dier berichten juist. Maar welk?

Een reporter van de Eagle had den heelen nacht aan het geval besteed; hij kwam een nog uitvoeriger beschrijving van de vermiste vrouw van mij vragen, en hij had een theorie, waar hij de feiten onbegrensd voor verdraaien wou.

„'t Is weer iets van Rowe," zei hij vertrouwelijk. „Het is heelemaal zijn stijl. Ik heb ook het geval Benson te behandelen gehad, weet u nog wel? Die jongen, die drie maanden gevangen is gehouden in een houtkamp in de bergen? Nou meneer, alle leden van de familie Benson verzekerden bij hoog en laag, dat de jongen om middernacht, toen de

boel gesloten werd, op z'n bed lag. 's-Morgens waren de sloten en grendels van alle ramen en deuren dicht, en de jongen was weg. Toen we Rowe vonden — de moeder was toen al in den rouw — en het kind vonden, tien pond zwaarder, dan hij voor dien tijd was, met een kleur als een kalkoensche haan, vertelde Rowe ons, dat hij dien avond met de jongen in den bioskoop was geweest, en er twee acten gebleven was. En weet u, hoe hij 't gedaan heeft? Hij had den jongen beloofd, dat ie mee naar de bioskoop mocht, als ie net deed of ie naar bed ging, en dan langs een pilaar van de veranda naar beneden gleed. De jongen wou niet eens meer naar huis, toen we 'm vonden."

„In ons geval kan er over den tijd geen misverstand bestaan," zei ik. „Ik heb haar zelf nog na elfen gezien en welterusten gewenscht."

De man van de Eagle keek in een notitieboekje. „O ja," vroeg hij, „had ze een litteeken schuin over haar wang?"

„Nee," zei ik voor den tweeden keer.

Mijn volgende bezoeker was een koetsier. Op den bewusten avond had hij een klein oud dametje, dat heel zenuwachtig was, naar de Omega-pont gereden. Ze was erg opgewonden en vergat bijna, hem te betalen. Ze had een klein taschje bij zich en droeg een zwarte voile. Hoe ze er uit zag? Ze had grijs haar, en ze had zooiets als een litteeken op haar wang, dat den hoek van haar mond een beetje optrok.

Om tien uur telefoneerde ik Burton: „Sta me bij," riep ik, „als iemand een klein oud dametje verloren heeft met een zwarte jurk en een zwarte voile en een klein taschje en een groot litteeken dwars over haar wang, dan kan ik hem vertellen, waar ze is."

„Da's grappig," zei hij. „Als je in den vijver aan 't dreggen gaat vind je allerlei dingen, waar je niet op rekt. De politie is al een week lang kalmpjes naar die vrouw aan 't zoeken. Het is de weduwe van een steenkolenbaron, en haar schoonzoon word ervan verdacht, haar verduisterd te hebben."

„Als hij 't gedaan heeft," zei ik, „heeft ie haar te water gebracht in de buurt van de Omega-pont, en ze ligt nu in de Morgue."

„Prachtig," antwoordde hij. „Ga zoo door. U krijgt stapels aanwijzingen, en denk er om: één ervan is 't, die we hebben moeten."

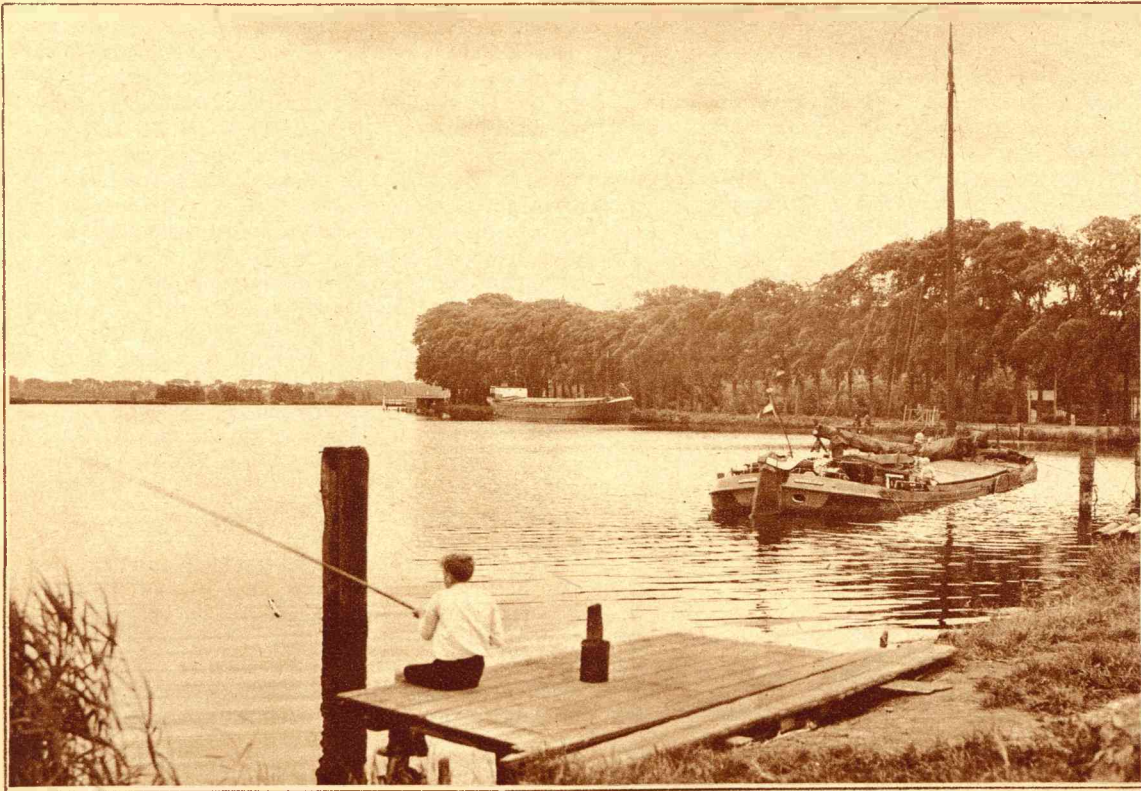
Het duurde echter tot den middag, eer er iets van belang opdaagde. In de twee tusschenliggende uren had ik nog zeven mensen gesproken. Ik had allerlei zonderlinge gedragingen vernomen van oude en jonge, groote en kleine, rijke en arme dames, een heele reeks drama's misschien, maar die mij niet verder konden bezighouden. Om twaalf uur echter werd mijn geduld beloond. Er kwamen twee mannen binnen, bijna tegelijk. De eene was een bestuurder van de tram, in zijn officieele kleedij, koperen knopen en randjes om z'n zakken. De andere was een taxi-chauffeur. Ze hadden beiden den onvasten gang van mensen, die krachtens hun beroep niet gewend zijn aan vasten grond onder de voeten en ze keken elkaar achterdochtig aan.

De trambestuurder was een neuslengte voor, dus liet ik hem 't eerst in mijn privé-kantoor. Zijn verhaal, ontdaan van zijn persoonlijke meeningen, komt hierop neer:

Op den avond in kwestie, Donderdag van de week tevoren, reed hij zijn wagen uit de remise voor den rit van elf uur. Barney was zijn conducteur. Ze gingen van de remise in Hays Street de stad door, en toen naar Wynton. De controleur gaf een teken van vertrek, maar er haperde iets aan den motor, en ze vreesden een oponthoud van wel veertig minuten. Ze kwamen, in plaats van om half twee, om over tweeën in Wynton.

In Wynton kreeg de wagen weer kuren, en hij en Barney hadden er werk aan tot over half drie. Ze kregen 't zoover, dat ze naar de remise terug zouden kunnen, maar dat was ook alles. Juist toen hij op 't punt stond af te rijden, stapte er een passagier in, een vrouw, alleen: een klein vrouwtje met een bruine voile. Ze had een zwarte japon of mantel aan — hij herinnerde zich alleen maar de kleur — en hij had haar onthouden, omdat ze er zoo gejaagd en zenuwachtig uitzag. Een blok verder stapte een man in, en ging tegenover de dame zitten. Barney zei later, dat de man tweemaal iets tegen de vrouw zei, maar dan keek zij den anderen kant op. Nee, hij had niet gehoord wat de man zei.

(Wordt voortgezet)

Langs de boorden van den Amstel.

TE WEINIG GEKEND

Als de gemiddelde Amsterdammer praat over de omstreken van zijn stad, dan bedoelt hij of het Gooi, of Zandvoort-Bad.

„Anders heb je niets bij de stad, waar je wat aan hebt,” oordeelt hij.

En op datgene wat hij heeft, kan hij nog geducht afgeven ook.

Het Gooi is hem te mooi, te veel aangelegd („aangelegen”—pleegt de Mokummer hardnekkig te zeggen), te weinig „natuur”, en de badplaats is hem dikwijls te vol, te heet en te zout van lucht.

De vaste vermelding van deze twee ontspanningsoorden houdt geen minachting in voor de overige omstreken. Slechts onbekendheid. Want — de oorzaak hiervan op te sporen zij aan volksopvoeders overgelaten — de Amsterdammer weet van geen andere streken om uit te gaan, dan de genoemde plaatsen. Van kind af werd hij door vader en moeder ieder jaar een paar maal, als het heel warm was en vakantie bovendien, mee naar buiten genomen. Dat was een onderneming, omvangrijk en belangrijk als een landverhuizing. Voedsel werd meegesleept voor viermaal meer mensen dan aan de reis deelnamen en voor tien maal langeren tijd dan zij duren zou. Uren tevoren vertoefde men aan het station, uit vrees niet op tijd te zijn. Ernstige

vermaningen deelden de ouders aan hun kinderen uit, als gold het een afscheid voor het leven en het kroost werd zoo lang mogelijk in bedwang gehouden met fantastische verhalen over de wouden bij Hilversum, waar nog niet zoo heel lang geleden een troep wilde zwijnen was gezien, over de zee, waarvan de golven zoo hoog konden slaan, dat de vuurtorenwachter niet droog bleef in zijn dakka-mertje.

Dan was er nog een derde gelegenheid, te weten: „Het Kalfje.” Doch het contingent, dat daar „niks an” vond, was bedenkelijk groot.

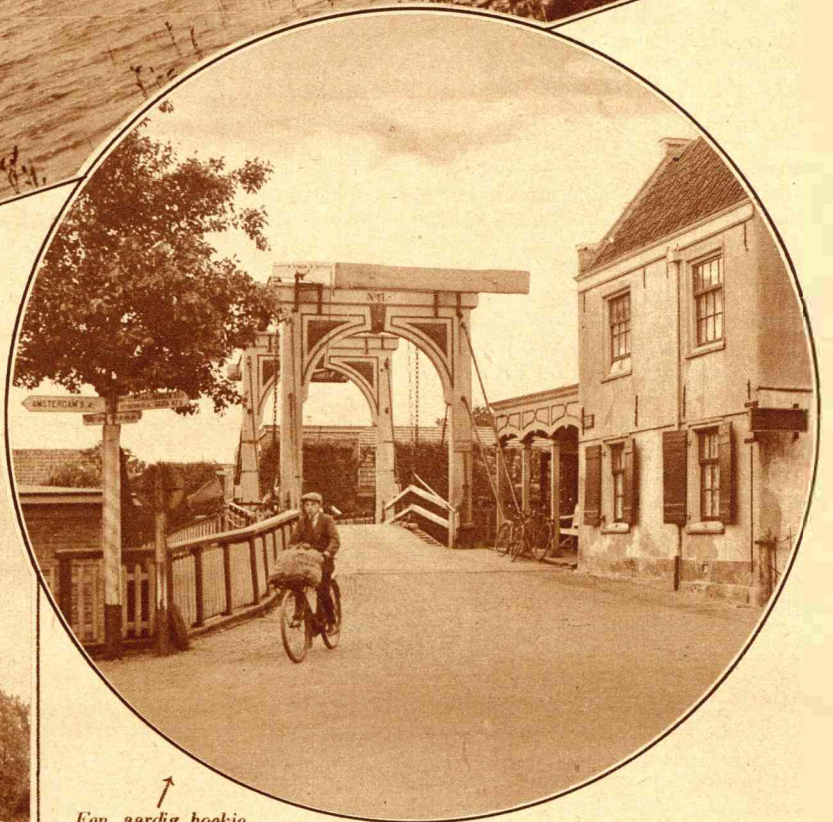
De schoonheid van het polderlandschap schijnt nog vele Amsterdammers — Nederlanders kan gerust worden geschreven — geheel of gedeeltelijk te ontgaan.

Daarin komt gelukkig verandering. Menschen als dr. Jac. Thijsse e.a. hebben ons leeren zien de pracht van dit land. Natuurlijkhebbers en natuurkenners hebben niet opgehouden in woord en ge-

GEBIED

De Poel, nabij Nieuwveen. Een hoekje waar het maaien kan!

Een aardig hoekje in het landelijke Bovenkerk.

Een verscholen hoekje aan de Poel bij Amstelveen.

schrift te spreken van de lage landen en van hun moois in ieder jaargetijde.

Ook de toenemende fiets- en wandellust bij het jongere geslacht heeft er toe bijgedragen, nog andere streken rond Amsterdam bekend te maken dan Zandvoort en het Gooi.

Waar de Schinkel in Nieuwe Meer uitmondt.

Een jong vischcollege, dat alleen maar snoeken van één meter uit den Amstel ophaalt.

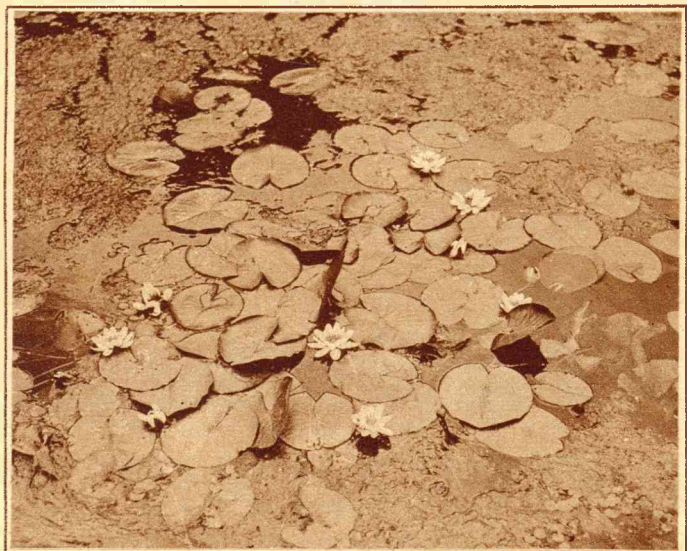
Het is eigenaardig, maar onder de honderdtallen uitstekende schaatsenrijders, die Amsterdam toch telt, en die, wanneer de gelegenheid zich maar even voordoet, naar de wateren, plassen en meren ten Zuiden van de stad trekken, komen er betrekkelijk heel weinigen op het denkbeeld, de plaatsen, die zij op de ijsers bezochten ook eens te gaan bekijken, wanneer een ander jaargetij het winterlandschap heeft doen verdwijnen.

En toch zouden, behalve de watersportliefhebbers (die zouden niet graag zien, dat Amsterdam een andere ligging had dan thans het geval is), nog duizenden anderen heen moeten trekken naar de onvergetelijk schoone en nergens ter wereld terug te vinden Noordhollandsche vlakten.

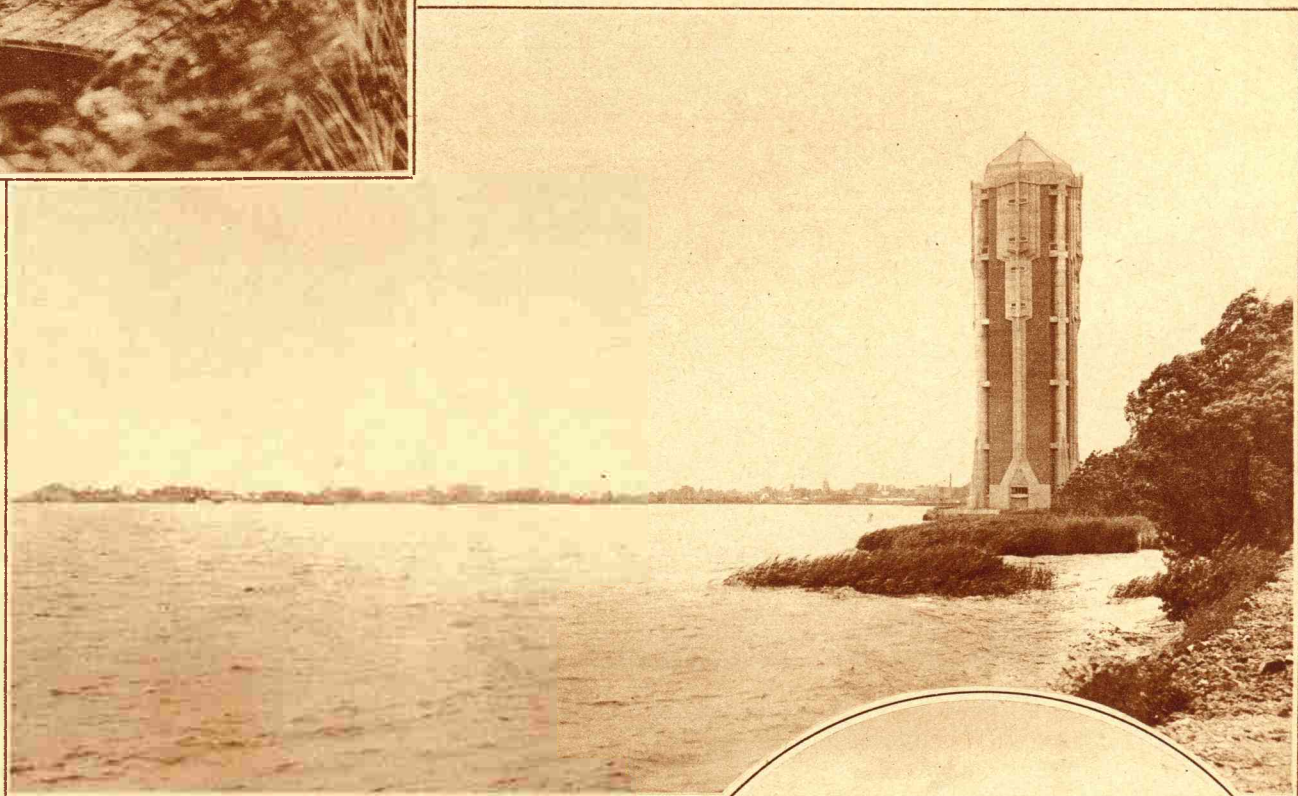
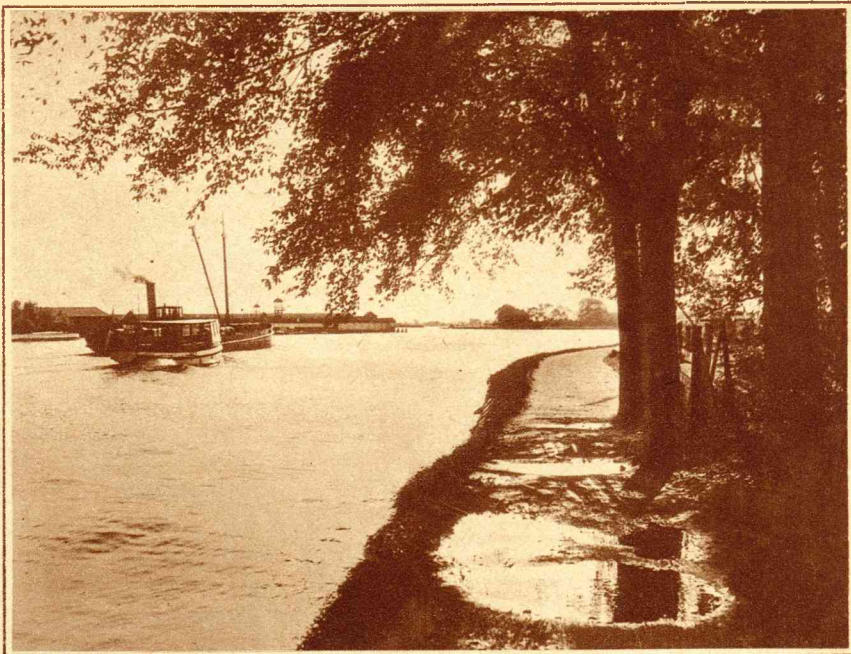
Waar kan de blik zoo ruim zijn als hier, waar vloeien aan den einder aarde en hemel zóó schoon samen?

Waar is de stralende helderheid terug te vinden van onze waters, die een blauwen hemel donker weer spiegelen?

Amsterdammers, die tot nog toe hebt verzuimd uw prachtigen, bij iederen kronkel schooner aanblik opleverenden Amstel langs te fietsen, die de dorpjes, proper en welvarend, die daar in het Am-

Bloeiende waterlelies bij honderdtallen in vaarten en sloten.

Niets dan lucht en water (bij den watertoren aan de Westeinderplassen, gemeente Kudelstaart).

Na de bestorming van den hooiberg. Een prettige bezigheid, waarvoor in deze maand volop gelegenheid is.

stelland liggen, niet kent, die misschien nooit hoorde van de „Poelen” bij Amsterdam, noch weet van den heerlijken ruimen Westeinderplas, gaat uw schade en uw onkunde inhalen.

Houdt ge van roeien, zeilen, zwemmen, visschen, des te beter, Uw hart kunt ge er op halen als op weinig andere plaatsen. Zijt ge al tevreden met een uitzicht, gestoffeerd met varende wolken, sierlijke kerk-torens, hoog en geheimzinnig wuivend riet, waterlelies, en wat dies meer zij, gaat, ge zult er geen spijt van hebben.

En gelooft ge misschien den schrijver van het artikel niet heeltemaal, of heelemaal niet, bezie dan het werk van den fotograaf en op zijn minst genomen zult ge moeten erkennen dat het hier wel eens de moeite waard kon zijn om eens te gaan kijken.

Verbindingen? Pak het treintje aan het station Willemsparkweg, neem een van de bussen, die daar gestationneerd zijn, of stap op uw rijwiel, en

rijd of laat u rijden naar Uithoorn, Nieuwveen, Aalsmeer, Amstelveen, Nieuwer-Amstel, of naar een van de andere vriendelijke en mooie dorpen in dat rijke land, waar het hooi nu geurend in oppers staat, waar de grappige knotwilgen over de slootjes buigen, de stroomen breed, de plassen wijd, de luchten oneindig zijn. Niemand mag er zich op beroemen zijn stad te kennen, als hij de omstreken niet kent, niet *allemaal* kent.

K. v. d. J.

DE OPENING VAN HET
VOOR EEN HALVE EEU

VAN HET BADSEIZOEN

DOOR EEN HALVE EEUW

Foto M.G.M.

Hallo, juffrouw. Wilt u me even met Sahara-oase 84 aansluiten?

DE LAATSTE SCÈNE

DOOR
CLAVERTEN

Jeffrey Tankerton, de bekende filmregisseur, zat met zijn klein gezelschap filmartisten in zijn hotel te Mequinez, de stad der doode koningen, en sloeg 'n spottenden blik op Jones Norton, zijn operateur.

„'k Had 't niet gedacht, Jones,” zei hij hoofdschuddend, „'k had het niet gedacht, dat je zoo... laf was.”

„Dat is geen lafheid, mr. Tankerton,” wierp Jones boos tegen, „ik acht het alleen maar waanzin, om terwille van een scène waarin slechts een doode leeuw behoefte voor te komen, een heele leeuwenjacht te enscèneeren en het leven van 'n paar menschen op het spel te zetten. Als we met ervaren leeuwenjagers konden uittrekken, was het iets anders. Zelfs Basha Mallam...”

„Die Arabier is gek!” onderbrak Jeff hem beslist, „en als hij geen lust of moed heeft ons te escorteeren met zijn smerigen troep, dan trek ik er alleen met de camera op uit.”

„O, ik zal je niet in den steek laten, mr. Tankerton,” verzekerde Jones heftig, „we kunnen echter die leeuwen-scène evengoed of zelfs nog beter in ons eigen dierenpark opnemen. Bovendien hebben we in het archief nog opnamen van leeuwen genoeg, ik heb ze maar voor het uitzoeken en knippen.”

„Jones Norton, kijk eens in een spiegel en vraag je dan eens af of ik je vierduizend dollar per maand zou betalen voor je mooie gezicht of om opnamen te maken van baby's. Ik wensch nu eenmaal 'n scène van een stervenden leeuw en het moet een pakkende scène worden, want 't is de laatste van de film. En verder wil ik die scène beslist hier in het Atlasgebergte opnemen. Daarmee uit! Ik zal dien Arabischen rooverhoofdman nog eens gaan opzoeken en als hij weigert ons een geleide mede te geven, gaan we alleen.” Met een ruk schoof hij zijn stoel achteruit en trad naar buiten.

Jeffrey Tankerton had voor zijn nieuwe film: „Het Doodenrijk” talrijke tafereelen geëncèneerd in Marokko en Algiers en sinds vier maanden had het kleine gezelschap blanken, onder geleide van een grooten troep Arabieren, die als figuranten fungeerden, door de vlakke van Sequedla en het land van Sus gezworven, onder de brandende Afrikaansche zon. Ze hadden gerepeteerd en gespeeld tusschen de ruïnes van doode steden, die

nog van eeuwenoude Noorsche beschaving getuigden, ze hadden te kampen gehad met de woeste stroomten ten noorden van het Atlasgebergte en 's nachts waren ze meermalen opgeschrikt uit hun slaap door het onheilsPELLEND gehuil van de jakhalzen van de vlakke.

En Jeff Tankerton had nu nog slechts één ver langen: hij moest en zou een natuurlijke sterf-scène van een Noordafrikaanschen Atlasleeuw in zijn film opnemen. Het was niet alleen maar een gril van Jeff, maar hij wist dat de Atlasleeuw, die veel mooier en slanker is gebouwd dan zijn Oost-Afrikaanschen soortgenoot, langzaam aan het uitsterven was en deze opname kon voor later tijden van onschatbare waarde blijken.

Jeff Tankerton had in de filmwereld den naam geen gevaar te achten en voor niets terug te deinzen, als het gold zijn concurrenten de loef af te steken, bovendien had hij in de vier maanden die hij in dit vreemde land, waar de menschen zoo ver van de moderne beschaving verwijderd stonden en zoo geheimzinnig en somber hun weg gingen, had doorgebracht, iets van hun onverschilligheid en fatalisme overgenomen, waardoor hij meer passief tegenover het gevaar was komen te staan, dan vroeger het geval was.

De regisseur begaf zich na den maaltijd naar den Mellah, waar Basha Mallam, het Arabierenhoofd, zijn intrek had genomen. De andere artisten zouden morgen naar Tanger terugkeeren en hij wilde nog 'n poging wagen om den Basha te bewegen, hem een geleide mede te geven om de leeuwen-scène op te nemen. De Arabier hoorde hem beleefd aan, maar zijn langdurig zwijgen bewees voldoende dat hij er weinig lust in had, om het leven van zijn volk in gevaar te brengen, om een paar leeuwen te fotografeeren. Met een grooten omhaal van woorden trachtte hij dan ook den regisseur van zijn voornemen af te brengen, hij schilderde de vele bezwaren, verbonden aan een tocht in het Atlasgebergte, en boven alles wees hij er met nadruk op, dat de koning der woestijn in den paartijd was en daarom niet zooals anders schuw was, maar daarentegen het gevaar tartte en een gevecht uitlokte.

Jeff Tankerton trachtte alle bedenkingen van den ander te ontzenuwen en na lange onderhandelingen en na een flinke belooning in uitzicht te hebben gesteld, verklaarde Basha Mallam zich

eindelijk bereid, hem een gewapend geleide van twaalf man mede te geven. Aangezien dit al zijn wenschen bevredigde, nam Jeff verheugd afscheid en haastte zich terug naar zijn primitief hotel. In overleg met Jones Norton stelde hij de te volgen route vast en na den anderen dag in de vroege van de anderen afscheid te hebben genomen, vertrok hij met Jones en een aantal bepakte muilezels, onder geleide van de Arabieren van Mequinez.

Tankerton was misschien een van de nuchterste menschen, die ooit de Afrikaansche wildernis betraden, maar toen hij de poorten der oude stad eenmaal verlaten had, deed hij iets wat hij nog nimmer had gedaan: hij bleef staan en keek om naar wat hij achterliet. In het sombere, naargeestige licht van den morgen lag daar de doode stad, omgeven door witte muren en 'n enkele witte vlag wapperde boven de eenige minnaret die nog in gebruik was. Een paar muëddins verschenen op den rondgang van het door ouderdom groen en grijs gekleurde dak en zijn oor in den wind keerend, drong het eentonige „Allah Akbar”, „Allah Akbar” tot hem door, waarmee zij de geloovige muzelmannen tot het avondgebed riepen.

Jeff Tankerton had dezen roep en het daarop gevolgd, herhaaldelijk gepreveld gebed van de geloovigen reeds tientallen malen gehoord, maar nimmer nog had dat „Allah Akbar” hem zoo klaaglijk en droefgeestig in de ooren geklonken als thans. Met geweld verbrak hij de betoovering, waarin zijn geest gevangen lag, hij deed zijn muilezel keeren en reed achter het Arabierengeleide, aan de zijde van Jones Norton, verder.

Zij reisden vijf dagen lang door groote vlakke velden narcissen en irissen, trokken over heuvelreeksen en rotsachtige laagten, waar in wijde verten hooge, witte, afgebrokkelde ruïnes blonken in den moordenden zonnegloed. En in dien tijd werd er in het hart van Jeff Tankerton een gevoel geboren, dat hij tot dan toe nimmer had gekend, en waarom hij vroeger ongetwijfeld gelachen zou hebben; 'n onbestemd gevoel van angst, een voor gevoel van een naderend onheil. Tevergeefs had hij getracht zich tegen deze ontzenuwende gevoelens te verzetten; ondanks den krachtigen tegenstand van zijn geest werd hij er weer telkens opnieuw door overmeesterd en het laatste deel van den tocht legde hij zwijgend en in zichzelf gekeerd aan de zijde van den operateur af. Jones had meermalen geprobeerd zijn metgezel uit zijn melancholische stemming op te heffen; hij begreep niet wat den ander kon bezielen. Zeer zeker was het een gevaarlijk werkje, eigenlijk een onverantwoordelijk avontuur, met onervaren jagers op de leeuwenjacht te gaan, maar ze hadden den dood, zij het ook in andere gedaanten, al te vaak onder de oogen gezien, om zich nu zoo bevreesd en kinderachtig aan te stellen voor de opname van de laatste scène.

Vijf dagen na zijn vertrek uit Mequinez trok Jeff Tankerton met zijn gezelschap door een verlaten pas van het Atlasgebergte, toen zij een inboorling ontmoetten met wien een der Arabieren zich in Maghrebbinsch dialect onderhouden kon. De zoon van de vlakke sprak lang en luidruchtig en Jeff zag hem herhaaldelijk wijzen in zuidwestelijke richting. De hoop werd in hem levendig, dat zij spoedig aan het einddoel van hun tocht zouden zijn en toen de Arabier zich tot hem wendde, bleek dit inderdaad het geval te zijn.

„Na het verlaten van dezen pas kunnen we naar het Zuid-Westen trekken, Heer, we zullen op een dagreis van hier sporen van leeuwen en jakhalzen in overvloed vinden.”

Verheugd, omdat het doel zoo nabij bleek, en hopende, dat de vermoeide tocht een gunstig resultaat zou opleveren, spoorde Jeff het gezelschap tot nog grooteren spoed aan en tegen den anderen avond bereikten zij, doodvermoeid, den rand van een groote vlakke, die dicht begroeid was met olijfboschjes en palmboomen.

De regisseur liet hier een kamp opslaan en liet na een korte rustpoos eenige der meest ervaren Arabieren den omtrek naar sporen afzoeken. Weldra keerden zij terug; talrijke platgetreden paden tusschen de olijven, die alle in eenzelfde richting voerden, bewezen de aanwezigheid van den Koning der Woestijn. Zij beveiligden hun kamp door een cordon van vuren en dien nacht werden zij meermalen uit hun rust opgeschrikt door het

gebruil van de leeuwen en het geschreeuw van de jakhalzen.

Met koortsachtig ongeduld verbeidde Jeffrey Tankerton het opkomen van de zon en na een inderhaast genuttigd ontbijt trokken zij verspreid verder om de verzamelplaats te zoeken, waar alle sporen bijeen schenen te komen. Dicht bij de plaats waar hij het middelpunt vermoedde, liet Jeff een Arabier in een palmboom klimmen om het terrein te verkennen, waarna bleek dat alle sporen samenkwamen bij een kleinen plas, die klaarblijkelijk door een beek van het Atlasgebergte gevoed werd.

Jeff begreep dat dit de plaats moest zijn waar de koning der woestijn zich kwam laven en behoedzaam, met den vinger aan den trekker van het geweer en op alles voorbereid, trokken zij naar den plas toe. Toen zij uit de boschjes traden, overzagen zij den geheelen plas, die overal door struikgewas werd ingesloten en één oogopslag was voldoende om hen te overtuigen, dat er nergens eenig gevaar te bespeuren viel.

De regisseur zocht de meest geschikte plaats op voor de camera, stelde deze verdeckt op met de lens naar den plas gericht en verdeelde toen, in een beschermenden boog, de gewapende Arabieren om het filmtoestel in de boschjes, opdat de operateur zonder vrees zou kunnen werken. De Arabieren hadden nauwkeurige instructies gekregen en allen legden zich behoedzaam op den grond, met het geweer in den aanslag, wachtend op wat komen zou.

Langzaam, heel langzaam verstreken de uren zonder dat eenig gerucht tot hen doordrong, het wachten deed de waakzaamheid verslappen en Jeff Tankerton had de hoop reeds opgegeven dezen dag nog iets te kunnen verrichten, toen de Arabier, die naast hem lag, hem opmerkzaam maakte op een golvende beweging in de boschjes recht voor hen, aan de overzijde van den plas. Zij begrepen dat een dier zich een weg trachtte te banen door de dichtbegroeide struiken en Jeff waarschuwde den Arabier die aan zijn andere zijde voor de camera gelegen was. De golvende beweging naderde al meer en meer den boschrand en Jones Norton begon te draaien.

Toen maakte zich uit de schaduw van het olij-

bosch langzaam iets los: de schaduw van een ruigen, krachtigen kop, met de neus hoog in de lucht gestoken. 'n Oogenblik scheen het dier te aarzelen, toen schreed hij verder en kwam langs het pad op den plas aan. Het was een prachtige leeuw die in het zonlicht naar voren trad, geruischloos en met zelfbewuste waardigheid.

Jeff Tankerton's hart klopte hem in de keel, niet van angst maar meer van emotie, nu hij de sensatie onderging van de aanschouwing van den Koning der Wildernis in zijn eigen Koninkrijk. Even bleef de leeuw met aandacht luisteren naar het gerikketik van den zwengel van de filmcamera. Hij scheen het echter niet als een gevaar te onderkennen en hij schreed weder voort tot aan den rand van den plas.

Het was de tijd van de liefde, dus ook de tijd van het gevecht en met een toornig gebrul stiet hij zijn uitdaging het luchtruim in. Terwijl hij den prachtige manenkop oprichtte, hief hij zijn oogen naar de bergtoppen, als verwachtte hij van daar antwoord, toen stapte hij eenige malen zelfbewust op en neer en legde zich daarna aan den rand van den plas.

Het hart van den regisseur popelde van vreugde, alle angstige voorgevoelens waren van hem weggenomen nu hij dacht aan het volkomen succes van de opname. De leeuw bleef, zijn flanken striemend met zijn mooi-gepluimden staart, eenige minuten rustig liggen, met den kop in den wind, in afwachting van wat komen zou. Een ver verwijderd geritsel, in de boschjes op zij van den plas, deed hem behoedzaam opstaan en met scherp speurende oogen volgde hij de golvende beweging, die den boschrand naderde.

Uit den rand der struiken, twintig meter van de camera verwijderd, trad voorzichtig sluipend een jonge leeuw in en bleef even, blijkbaar angstig, staan. Zij snuffelde links en rechts in den wind, alsof zij gevaar vermoedde en vestigde toen haar oogen op den Sultan der Woestijn. Zij liet een lokkenden uitroep hooren en kwam voorzichtig eenige meters nader, onzeker van de ontvangst die haar wachtte.

Jones Norton had bij de verschijning der leeuw in zijn toestel gedraaid en bleef, al draaiende, haar bewegingen volgen totdat het jonge wijfje staan bleef. Jones had nu beide dieren in het veld van zijn lens en schier ademloos wachtten de anderen het vervolg af van het minnespel van den Koning der dieren.

„Sensationeel,” fluisterde Jeffrey Tankerton, „sensationeel!”

Plotseling liet de leeuw een zacht gegrom hooren, bedoeld als een soort welkom of aanmoediging, dat de leeuw in scheen te behagen, want wederom kwam zij eenige schreden nader. De leeuw verhief zich en rekte zijn krachtig, slank lichaam, toen stiet hij andermaal een gebrul uit, alsof hij eenieder uitdaagde hem zijn bezit te betwisten. Zijn luidruchtige uitdaging werd evenwel door geen ander gebrul beantwoord en andermaal liet de leeuw zijn liefkoozend gegrom hooren. Het leeuwenpaar stond nu kop aan kop en de aanblik van het zeldzame schouwspel wekte geheel verschillende gevoelens in de harten van de twee blanken.

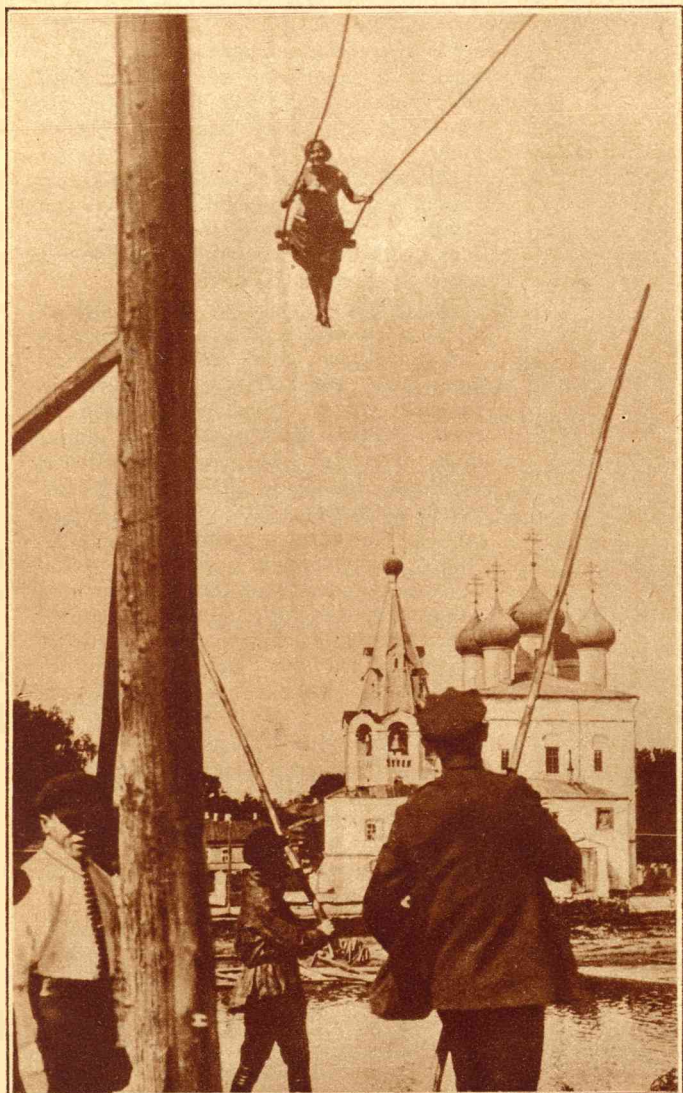
Jeff Tankerton dacht met verrukking aan het effect dat deze scène in het geheel van de film zou maken en aan de sensatie die zij wekken zou. Maar Jones Norton dacht met een gevoel van smartelijken weemoed aan 't noodlottig einde dat dit koninklijk spel tengevolge zou hebben; 'n paar schoten, vanuit 'n veilige hinderlaag, zou deze beide natuurkinderen dadelijk stervend doen neervallen.

Langzaam maakte de regisseur zich los uit de betoovering waarin 't schouwspel hem gevangen hield en zijn blik naar links en rechts wendend, waar de Arabieren lagen, fluisterde hij: „Nu!”

'n Drietal schoten klonken in één knal en werden wijd en zijd door de bergen weerklaart. Met een dof gekreun sprong de leeuw op, viel weer neer en

LUCHTREIZIGERS — Met een grooten sprong werpt de duiker zich boven de omliggende daken, alvorens in het zwembad terecht te komen.

LUCHTREIZIGERS — Het schommelspel is een geliefd vermaak bij de Russische boerenbevolking. Met lange stokken wordt de schommel telkens „afgezet”. Het meisje schijnt op de foto boven de kerktorens uit te zweven.

bleef roerloos liggen. Het wijfje was zonder een kreet in elkander gezakt en op zij gerold en allen hielden 'n oogenblik den adem in...

Toen kwam er een ijdel moment in Jeff Tankerton's leven. Hij zelf wilde voor de geheele wereld de onverschrokken leeuwenjager op het witte doek zijn. Vlugs richtte hij zich op en wilde de boschjes verlaten om den plas rond te loopen.

„Draaien, Jones, draaien,” commandeerde hij, maar een der Arabieren greep den regisseur bij den arm.

„Even wachten, Heer, totdat we overtuigd zijn dat zij dood zijn,” verduidelijkte hij.

De Arabier nam eenige steenen op en wierp een ervan naar de leeuw, terwijl de andere Arabier met het geweer in den aanslag bleef staan. De steen trof het dier boven op den snuit, maar roerloos bleef de jonge leeuw liggen.

„Het wijfje is dood, Heer,” zei hij met voldoening en wierp daarna 'n anderen steen met kracht in de richting van den leeuw.

De steen raakte het mannetje in de flank en zonder het resultaat af te wachten, ongeduldig om zijn heldendaad te vereeuwigen, sprong Jeff Tankerton uit zijn schuilplaats.

„Draaien, Jones,” riep hij nogmaals en liep binnen het veld van de lens. Hij lette niet op den waarschuwenden kreet van den Arabier, die een lichte reflexbeweging tengevolge van den steenworp had waargenomen, maar zorgeloos, met het geweer in zijn hand, zonder het evenwel in den aanslag te houden, liep hij regelrecht naar het dier toe en bukte zich over hem heen. Plotseling klonk er een angstkreet uit vele kelen; de leeuw was opgesprongen en had met één beweging zijn machtige klauw diep in Tankerton's borst geplant. Twee, drie schoten weerklonken, nog éénmaal verhief de Koning der Woestijn zijn kop, om zijn doodskreet uit te stooten toen stortte hij zich, stervend, boven op zijn vijand, zijn klauwen door Tankerton's borst scheurend.

Twee minuten later was Jones Norton er van overtuigd, dat Jeffrey Tankerton, de bekende regisseur, de regie van zijn laatste film in handen had gehad.

Want Jeffrey had de sensatie van de laatste scène van „Het Doodenrijk” met zijn eigen dood betaald...

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Zij was genoeg op de hoogte van mannelijke psychologie om den weldadigen invloed te begrijpen van een geregelde omgang op een basis van absolute gelijkstelling. Zij vermoedde, dat Lois Bob buiten alle verhouding dramatiseerde, en ze begreep, dat hij onmogelijk onverschillig kon blijven, waar zij hem behandelde als een harer intieme vrienden.

En zoo bereidde zij zich voor op het bezoek in een soort van kalme vertwijfeling. Zij beminde Bob met een diepere liefde dan hij bij mogelijkheid kon begrijpen. Hij had het moederlijk instinct in haar wakker geroepen, alle sluimerende knoppen van haar zuivere jonge vrouwenliefde doen opbloeien. Hij was een sterke en onweerstaanbare figuur — en hij was van haar eigen soort. Zij kon met hem meelijden, omdat zij wist, hoe diep de wond geweest was. Zij zag hem, zooals hij was, vóór hij naar de gevangenis ging: gevoelig voor den lichtsten indruk. Zelfs nu nog was hij daarvoor in hooge mate ontvankelijk. Maar alleen Kathleen begreep volkomen, wát hij had doorgemaakt aan angst en wanhoop. En slechts zij wist, hoe hij nu onvermijdelijk zou reageren op den invloed van een meisje, dat vroeger een soort van sprookjesdroom voor hem was geweest.

De bel aan de voordeur ging en Peter Borden stond op. Weer onderging Bob tegen wil en dank een soort gewaarwording van dankbaarheid jegens den man, dien hij haatte; hij apprecieerde de fijngevoeligheid, die Borden op 't idee bracht, zelf hun gasten tegemoet te gaan, inplaats van hen tegenover de gereserveerde waardigheid van Croesus te stellen.

Bob en Lois volgden den ouderen man naar de hall. Ze zagen hem de voordeur opendoen. Todd Shannon's titanengestalte teekende zich af tegen het licht van buiten. Hij had een nieuw en kleurig pak aan van 'n zeer levendig roodbruin en draaide 'n vilten hoed in z'n enorme hand rond.

„Woont hier mijnheer Borden?”

De gastheer stak zijn hand uit. „Ik ben Borden. En u is mijnheer Shannon, geloof ik?”

Zij drukten elkaar de hand. Een langzame grinnik verscheen om Todd's lippen. „Gossie-mijne! Wat een paleis heb u hier!”

„Dank u.” Borden was hoffelijk en blijkbaar uitstekend op zijn gemak. Hij richtte zich tot het meisje, dat, blijkbaar wat verlegen, op den achtergrond draalde. „En dit is juffrouw Shannon?”

„Ja, mijnheer Borden.”

Borden boog, toen zij binnenkwamen. Lois hield zich achteraf. Todd Shannon was juist, wat zij verwacht had — iets goediger van uitzicht misschien — maar zij onderging een niet onaangename verrassing bij 't zien van Kathleen.

Kathleen was eenvoudig gekleed in een blauw complet, met een heel smal biesje zilverlint gegarneerd. Haar hoed was een glad kapje van grijs vilt, met wat kleine blauwe veertjes opzij, flatteus en onopvallend. Het geheel sprak van smaak en bescheidenheid, en Lois wist, dat ze hier tegenover een vrouw stond, die nog andere aanbevelingsbrieven had dan alleen haar groote schoonheid.

Nu begreep Lois, wat Bruce Richardson bedoeld had met de uitdrukking „temperamentvol”, toen hij Kathleen beschreef. Zij had zich ingebeeld, dat hij bedoelde opdringerig en luidruchtig. Kathleen was niets van dit alles. Heel haar verschijning sprak van fijne beschaving naast rustig zelfvertrouwen, en Lois verbaasde zich er over, te

ontdekken, dat zij zelfs begaan was met de schuchterheid van het meisje op dit eerste oogenblik der ontmoeting.

Lois had een goed hart — en was impulsief. Zij kwam vlug naar voren, met haar twee handen uitgestrekt en een glimlach van oprecht gemeend welkom op haar lippen.

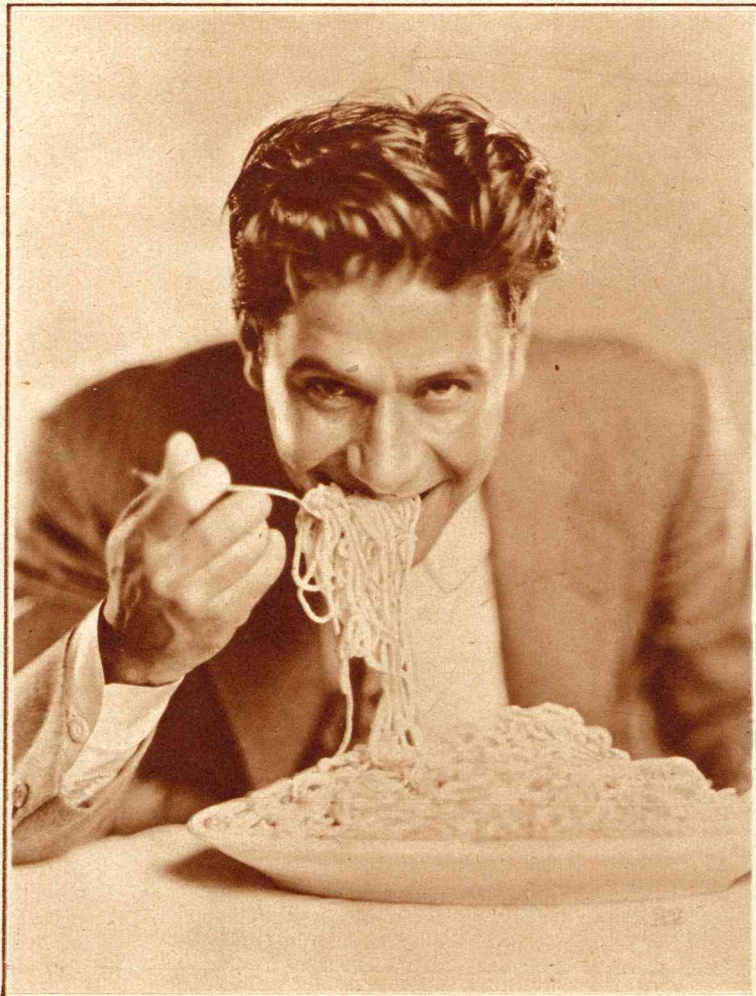
„Ik ben Lois Borden, juffrouw Shannon.”

De meisjes zagen elkaar in de oogen. En van dat oogenblik koesterde ieder van beiden oprechte bewondering voor de andere. Lois was ongedwongen-vriendelijk. Zoo zij al de heimelijke, minder nobele hoop gekoesterd mocht hebben, in Bob Terry's oogen op haar voordeelst uit te komen door haar contrast met een opzichtige vrouw uit een andere sfeer, dan was zij dit nu toch volkomen vergeten.

„Ik ben vreeselijk blij, dat ik u eens ontmoet, juffrouw Borden. Bob heeft zoo dikwijls over u gesproken.”

Een zachte stem, soepel en warm. Een heel bijzondere, onweerstaanbare vrouw. Dat was Lois' eerste indruk. Zij stonden een oogenblik zwijgend tegenover elkaar, beiden mooi — en toch een opvallend contrast vormend. Waar Lois rank en teer en stralend blond was, was Kathleen iets voller en van bijna Oostersch-donker uiterlijk.

Het was Bob, die zich 't minst van allen op zijn gemak voelde. Hij had spijt gehad van zijn uitnoodiging en was voorbereid geweest op een onplezierigen en irriterenden avond — op een kort, gedwongen en gegeneerd gesprek. Nu, terwijl Borden hen met opvallenden tact en kalmte in de zitkamer deed plaats nemen en zelf de leiding van het gesprek nam, voelde Bob zich als 't ware buiten het gezelschap staan, alsof hij de eenige toeschouwer was van een klein drama, dat hij niet begrijpen kon.

De macaroniliefhebber.

Zijn grootste verrassing was Todd Shannon. Todd was sloom en langzaam, als gewoonlijk, maar hij scheen niet met zijn figuur verlegen. Hij ging op al de opmerkingen van Borden levendig in. „Het spijt me, dat u hier nooit eens eerder geweest bent, mijnheer Shannon,” begon Borden. „Ja, mijnheer.” Weer kroop die trage, wijsgeerige grinnik om Todd's mondhoeken. „Ik ben d'r nog niet zoo heel lang uit, ziet u.”

Bob zag Kathleen kleuren, en was dankbaar, toen Lois er vlug een handige opmerking tusschen wierp. „Maar u moet nu dikwijls komen. We hebben ons best gedaan, Bob te doen inzien, dat we zijn vrienden graag de onze zouden noemen.”

„Dat is heel vriendelijk van u, juffrouw. Kathleen en ik zijn natuurlijk niet aan zooiets gewend — aan zoo'n pracht als hier. Als u op 'n keer een van die fijne spullen mist, dan weet u, waar u zoeken moet!”

Lois lachte. Het was een spontane, aanstekelijke, hartelijke lach, waarmee zij Kathleen's hart stal. Het zou zoo gemakkelijk geweest zijn voor het hooghartige, blonde meisje, Todd's opmerking au sérieux te nemen! Maar dit bracht Kathleen heelemaal op haar gemak en verdreef haar laatste vrees. En Todd was gelukkig heelemaal niet verlegen; daarover had ze zich nog 't meest bezorgd gemaakt. Hij was in druk gesprek gewikkeld met Peter Borden.

„Ik heb dit huis gekend, sinds 't gebouwd werd, mijnheer Borden. Je kunt je nooit goed voorstellen, dat er in zulke paleizen werkelijk menschen wonen. Je staat heelemaal op je kop, als je er een visite moet maken.”

„U zult er gauw genoeg aan gewend zijn.”

„Goden nee! Dat nooit van mijn leven! Maar voor Bob is 't hier een bof — is 't niet, jong?” En hij legde een zware hand op Terry's knie.

„Ik weet niet.” Bob glimlachte schuw. „Soms denk ik, dat ik er heelemaal aan gewend ben — en dan merk ik toch op eens weer, dat ik me vergist heb. Ik heb zooiets vroeger nooit gekend.”

De blikken van de beide meisjes ontmoetten elkaar. Een oogenblik starden ze elkaar effen aan, toen glimlachten ze beiden. Er bestond een band tusschen haar, waarvan ze zich nu eerst bewust werden, dien ze dankbaar ontdekten. Ieder van beiden was verbaasd, dat zij de ander zóó goed aanvoelde en begreep. Zij verwonderden zich erover, dat ze zich wederkeerig zoo tot elkaar aangetrokken voelden. Zij waren de twee moeders van dezen eenen man — en terwijl de drie heeren in een gesloten kringetje over koetjes en kalfjes praatten, schikten de twee meisjes dicht naar elkaar toe op de groote bank.

Het diepe geluid der mannenstemmen drong tot hen door. Borden hield het stuur van de conversatie in handen en loodste ze handig tusschen de klippen door; nu en dan klonk Todd Shannon's breede lach en de korte metalen van Borden door het groote vertrek. Bob glimlachte. Hij was trotsch op Todd en op Kathleen. Hij zag, dat de meisjes in elkaars smaak vielen — maar hij hoorde niet Kathleen's openhartige vraag:

„Waar we eigenlijk allebei naar zitten te verlangen, is: over Bob te praten, is 't niet, juffrouw Borden?”

En evenmin hoorde hij Lois' even eerlijk antwoord:

„Natuurlijk; daar hebt u groot gelijk in.”

DRIEENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Behalve nu en dan een vriendelijken blik in de richting der drie mannen wijdde Lois haar geheele aandacht aan Kathleen. Het was bij beiden 'n vriendschap op 't eerste gezicht geweest. Zij waren even verschillend als twee tegengestelde polen, maar er was geen verschil in de oprechte uitdrukking harer oogen, wanneer ze elkaar aanzagen, geen verschil in haar eerlijke meening — en geen verschil in haar belangstelling voor Bob Terry.

Er was niet de minste wrijving tusschen haar. Ieder zag en waardeerde de volmaakte betrouwbaarheid van de andere. In een oogenblik hadden ze beiden al haar vooroordeelen afgelegd. Het is waar, ieder peilde heimelijk naar de verborgen gedachten en gevoelens van de ander maar haar eerlijke sympathie voor elkaar maakte dat werkelijk tot een lastige taak.

Het was Lois, die de eerste vraag waagde.

„Vindt u óók niet, dat Bob er den laatsten tijd op vooruit is gegaan?”

„Ja, opvallend. Dat heeft het werk gedaan.”

„Het speciale werk dat hij op 't oogenblik doet?”

„Nee-ee.” Kathleen schudde haar hoofd. „Ik kan niet zeggen, dat ik dat juist bedoel. Het zit 'm meer hierin, dat hij nu tenminste iets te doen heeft — een taak om ieder morgen weer op te vatten.”

„U hebt gelijk. Hij is niet gemakkelijk te bewerken geweest. Ik veronderstel, dat u hem beter kent dan ik — dat wil zeggen, zijn diepsten grond. En als dat zoo is, kunt u zich gemakkelijk genoeg voorstellen, hoe hij hier door het huis gezworven heeft, zoo schuw alsof hij diep gewond was en bevreesd voor een nieuwen stoot.”

Kathleen glimlachte. „U begrijpt Bob, is 't niet?”

„Ja,” antwoordde Lois. „Maar hij gelooft dat niet. Hij denkt, dat ik alleen maar met hem te doen heb.”

„Ik begrijp 't.” Het meisje met het gitzwarte haar had te veel menschenkennis om niet aan te voelen, dat achter deze bekentenis een gewond hart sidderde. „Ik denk, dat 't daardoor komt, dat hij en ik zoo goed samen kunnen opschieten. Ik heb hem nooit medelijden getoond — maar ik begreep hem. Natuurlijk, mijn werk —”

„— Op mijnheer Carmody's kantoor?”

„Ja. Dat gaf me een inzicht, dat een meisje, dat zichzelf er niet door behoeft te slaan onmogelijk zou kunnen hebben. En verder het feit dat Oom Todd Bob zoowat als een zoon beschouwt. Weet u, ze waren celgenooten.”

Zij keken elkander in het gezicht. De glimlach om haar lippen was weggevaagd. Ze spraken nu over een tragedie, maar ze deden het openhartig en onbevreesd.

„Het is moeilijk om iemands vertrouwen in zichzelf en de wereld te herstellen, wanneer hij dingen heeft doorgemaakt zooals Bob. U hebt hem vroeger al gekend, juffrouw Borden; was hij niet gevoelig — uiterst ontvankelijk voor indrukken?”

„Ik geloof 't wel. Ik kende hem niet zoo heel goed. Hij was een soort beschermeling van Vader en ik ontmoette hem nu en dan, maar niet vaak genoeg om hem goed te leeren kennen. Toch zou ik wel zeggen, dat hij gevoelig was; dat hij een idealist en een romanticus was en dat het leven diepe merkteekenen op zijn innerlijk kon drukken.”

Kathleen's bliken gleden snel en vluchtig over het gegroefd, vroeg-oud gezicht van den man, dien zij bespraken. Haar vraag viel kort en scherp en hield schijnbaar geen verband met het voorafgaande:

„U bent nooit binnenin een gevangenis geweest, wel, juffrouw Borden?”

„Nee-ee. Maar ik zal er een gaan bezoeken.”

Kathleen begreep, wat zij bedoelde. Het was een laatste, aandoenlijke poging om iets te leeren begrijpen van Bob's ervaringen.

„Zelfs dan,” zei Kathleen, „zou u het niet volkomen begrijpen. U zult een plotselingen, vluchtigen indruk krijgen en ontzet staan. En toch zou u tegelijkertijd aangenaam verrast zijn. Gevangenen van tegenwoordig zijn geen gevangenen als vroeger. Het zijn geen pesthuiden: ze zijn schoon en hygiënisch. Maar wat u nooit zult leeren uit een enkel bezoek, is de psychologie van zoo'n plaats. Dit is de manier om gevangenen te begrijpen: er iemand te hebben, waar je

Groentesoep in oer-staat.

van houdt — en na het bezoek weg te gaan, de vrije wereld in, om je vermaak te zoeken — en dan midden in je genoegens plotseling met een schok bedenken, dat op hetzelfde oogenblik die ander door ijzeren tralies naar een binnenplaats met granieten wanden staart; dat hij een slaaf is, afhankelijk van de grillen of het slechte humeur van een bewaker. Ik ben dikwijls naar de gevangenis gegaan, toen Oom Todd daar was, en ik zou zeggen: wat een man daar het smartelijkst moet missen, is het recht, aan zijn sympathieën en antipathieën uiting te geven; anderen te behandelen, zooals men zelf behandeld wordt. Hij moet weerloos aanvaarden wat over hem komt. Zoo hij al rechten heeft, hij mag ze niet opvorderen. En wanneer ik bedenk, dat Bob al die drie jaren lang, dat hij daar was, verteerd werd door een bitterheid, die voortkwam uit het feit, dat hij wist, dat hij onschuldig was — dan verbaas ik me er niet over, juffrouw Borden, dat hij uit de gevangenis terugkwam met een misdadige psychologie.”

Lois keek op, verbijsterd.

„Is dat zoo?”

„Ongetwijfeld.”

„Vader zinspeelde daarop — en ik wilde hem niet gelooven. Hij zei, dat dat de voornaamste reden was, waarom hij Bob had uitgenoodigd, bij ons te wonen, en hem alles had aangeboden, wat hem van stoffelijk nut kon zijn — zóó zou hij niet in de verzoeking komen, toe te geven aan misdadige neigingen, die zich misschien in hem ontwikkeld hadden. Tenslotte schijnen misdaden hoofdzakelijk begaan te worden uit verlangen naar geld — of naar wat met dat geld gekocht kan worden — en Vader dacht —”

„Ik begrijp het, juffrouw Borden; en ik heb daardoor meer achting voor uw vader dan ik eerst had. Ik geloofde niet, dat hij de zaak zóó diep had

doordacht, als u zegt, dat hij gedaan heeft.”

„Vader is een nobeler mensch dan waarvoor hij door sommigen gehouden wordt.”

De meisjes keken beiden naar de onberispelijke, correcte figuur van Peter Borden. Hij leunde naar voren, luisterend naar een omstandig verhaal, dat Todd Shannon met zijn lage stem deed. Schijnbaar was hij geheel verdiept in wat de reus vertelde; zeker had hij Todd volkomen op zijn gemak weten te zetten. Kathleen glimlachte dankbaar.

„Misschien is hij dat, ja.”

„Twijfelde u daaraan?”

„Natuurlijk. Waarom zou ik niet eerlijk zijn? Ik kende hem alleen door John Carmody en Bob Terry.”

„Juist —” Lois' oogen versomberden. „En Bob haat hem, is 't niet zoo?”

Kathleen aarzelde even, vóór ze antwoordde. Toen bracht ze het andere meisje de hulde van volkomen oprechtheid.

„Ja.”

„Ik wist het. Hij zei het me.” Lois legde haar hand op Kathleen's arm. „Zal dat altijd zoo blijven, juffrouw Shannon?”

„Ik weet 't niet. Misschien zal het u verrassen, wanneer ik zeg, dat ik hem daarin niet onvoorwaardelijk veroordeel. Ziet u, ik weet zooveel beter dan u ooit weten kunt, wat hij doorstaan heeft. En ik kan mezelf zóó in zijn gedachtengang verplaatsen, dat ik bijna kan nàvoelen, wat hij heeft gevoeld. Drie jaar lang heeft hij zichzelf als 't ware getraind in haat jegens uw vader. Hij heeft aan niets anders gedacht, omdat er niets anders was om over te denken. Misschien dat — nu hij aan 't werk is — dat gevoel zal verzwakken.”

„Op John Carmody's kantoor?”

„Zelfs daar. Het is niet

mijnheer Carmody, begrijpt u; 't is het feit, dat hij regelmatig werk heeft, dat hij weer een eigen plaats in de samenleving inneemt — dat ten slotte den doorslag zal geven, naar ik hoop.”

Lois zweeg een oogenblik. „Ik wilde u iets vragen, juffrouw Shannon.”

„Alstublieft —”

„Goed dan. Het is dit: John Carmody haat mijn vader. Er zijn natuurlijk een heeleboel dingen, die u me niet kunt vertellen, omdat u zijn secretaresse bent. Maar ik heb zoo'n idee, dat Bob's in-dienst-treding bij Carmody niet heelemaal toevallig is — dat die op de een of andere manier verband houdt met den wensch van dien man om Vader in 't ongeluk te storten.”

Kathleen bloosde. „Ik kan me daar natuurlijk niet over uitlaten.”

„Dat verwachtte ik ook niet van u. Ronduit gesproken acht ik die Carmody-historie niet van veel belang of gevaar — ik ben alleen maar zoo bang, dat men Bob op de een of andere manier een strik spant. O! u vindt dat natuurlijk bespotelijk van me — maar het is mijn intuïtie en ik kan niet helpen, dat ik me angstig maak.”

„Voor Bob?”

„Ja.”

Weer keken ze elkaar in de oogen en hielden even elkanders blik vast. Ze wisten, dat ze bondgenooten waren — en mededingsters.

„Ik zie Bob op kantoor elken dag,” zei Kathleen. „Ik sla hem van heel nabij gade.”

„En,” vroeg Lois zachtjes, „tracht u hem tegen alle onheil te beschermen?”

„Ja.”

Een stilte. Toen: „Dank u, juffrouw Shannon.”

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

ZOMERJURKEN

Hoe vroolijk lijkt de wereld bij mooi zomerweer. Als al de fleurige lichte jurken te voorschijn komen, die reeds lang tevoren, toen men nog niet zonder optimisme aan warme dagen denken kon, in elkaar getooverd werden.

Een echte zomerdracht zijn de japonnetjes van allerlei dunne stoffen, van voile even goed als van crêpe de chine of kunstzijde, met de bijbehorende korte manteltjes of pelerines. Alleraardigst voor zoo'n ensemble is bedrukt tissu van een en 't zelfde patroon, maar met donker fond, bedrukt in lichte kleur voor de japon en met lichtkleurig fond en donker patroontje voor manteltje, vest of pelerine en japongarneering, ofwel omgekeerd.

Er zijn trouwens op dit thema allerlei variaties te bedenken. Bij gebloemde stoffen kan ook een effen kleur worden genomen en het is zeker een gemakkelijke manier om een jurk van verleden jaar te herscheppen in een nieuw toiletje met behulp van een kleine cape, 'n mouwloos vest of een kort manteltje. Door van de nieuwe stof ook eenige garneering aan te brengen op de japon, verkrijgt men een harmonisch geheel. Zelfs kan een goed in kleur gekozen driehoekige shawl, bij den schouder sierlijksamengeknoopt, al 'n geheel nieuweffect geven.

Een cape als die van onze eerste afbeelding, geheel en al passend bij de japon, heeft tot taak, 'n toilet, bestemd voor diner of schouwburgbezoek, in een ommezientje te veranderen in 'n wandelcostuum, 'n zeer praktisch geheel dus om mee te nemen op reis. De cape is naar achteren toe verlengd; de geplooidde rok is laag aangezet, waardoor 'n glad heupstuk ontstaat.

Geheel anders is de cape bij het toilet van onze tweede afbeelding. Het eenige doel hiervan is, de japon, die ontworpen is door Juliette Courtisien, en die overigens zeer eenvoudig is gehouden, te siëren. Want crêpe de chine vormde het materiaal voor dit toilet. Cape en mouwgarneering zijn met witte zijde geborduurd. De japon, strak spannend om taille en heupen, wordt in den rok door ingezette plooiën verwijfd.

Het sierlijke toilet van onze derde afbeelding

Japon van zwart crêpe de chine met pagemanteltje. Borduursel in witte zijde.

Complet, bestaande uit een „gekleede” japon met bijbehorende cape, die van het geheel 'n wandeltoilet maakt.

Toilet van zwart crêpe georgette met garneering van fraaie écru-kleurige kant.

ding, van het modehuis Toutmain, in zwart crêpe georgette, is een model, dat ook voor niet slanke figuren geschikt is; het heeft een originele garneering van fraaie, écru-kleurige kant.

PAULA DEROSE.

INDANTHREN

Het vreemde woord, enkel en alleen gekozen om in alle landen en in alle talen een en dezelfde benaming te hebben voor onverschiepbare stoffen, heeft reeds lang een bekenden en vertrouwen wekkenden klank gekregen. De meesten onzer weten het bij ondervinding, dat de eenigszins hogere prijs van indanthren-stoffen op den duur voordeelig blijkt, omdat we verschooten japonnen niet meer en zeker niet meer met plezier kunnen dragen, ook al zouden ze overigens nog best geschikt wezen.

Maar niet alleen voor japonnen, voor kinderjurken en kinderpakjes en voor ondergoed zijn deze wasch- en kleurechte stoffen aan te bevelen, ook voor tafellakens en servetten, voor bonte kussens, stoelovertrekken, gordijnen, markiezen, tuinparasols en zoo al meer, is de kleurechtheid van groot belang.

Hebben we een en ander in onverschiepbare tinten, dan kunnen we het levenwekkende zonnetje gerust onze kamers binnen laten, dan kunnen we onbezorgd een fleurig zitje arrangeeren in den tuin of op de zonnige veranda.

De indanthrenverfstoffen zijn niet geschikt voor het verven van wol, daar deze niet bestand is

tegen de bijtende loogen, welke hierbij noodig zijn voor 't verven en drukken. Er wordt echter voor de moderne stoffen heel wat meer katoen gebruikt dan andere vezelsoorten. De wereldproductie van katoen bedraagt ongeveer 5800 miljoen K.G., die van wol ongeveer 1300 miljoen K.G. en die van kunstzijde in de laatste jaren ongeveer 180 miljoen K.G.

Katoen, linnen, kunstzijde en ook sommige zijdesoorten, kunnen indanthren geverfd worden. Voiles worden met onverschiepbare kleuren bedrukt. Ook zijn er stoffen, waarvan de ketting uit indanthren geverfd katoen en de inslag uit ongeverfd wol bestaat wat 'n uitstekend product vormt, geschikt voor bekleding van meubelen, wandbehangen en dergelijke.

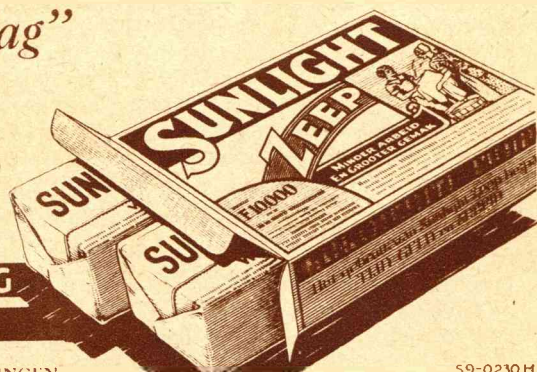
Dat indanthrenstoffen uitermate geschikt zijn voor allerlei kledingstukken en gebruiksvoorwerpen, die dikwijls gewassen moeten worden spreekt wel vanzelf. THÉRÈSE.

„Mijn beste vriend op waschdag”
zegt Moeder.

Het werk gaat beter en het goed wordt witter door gebruik van Sunlight Zeep.

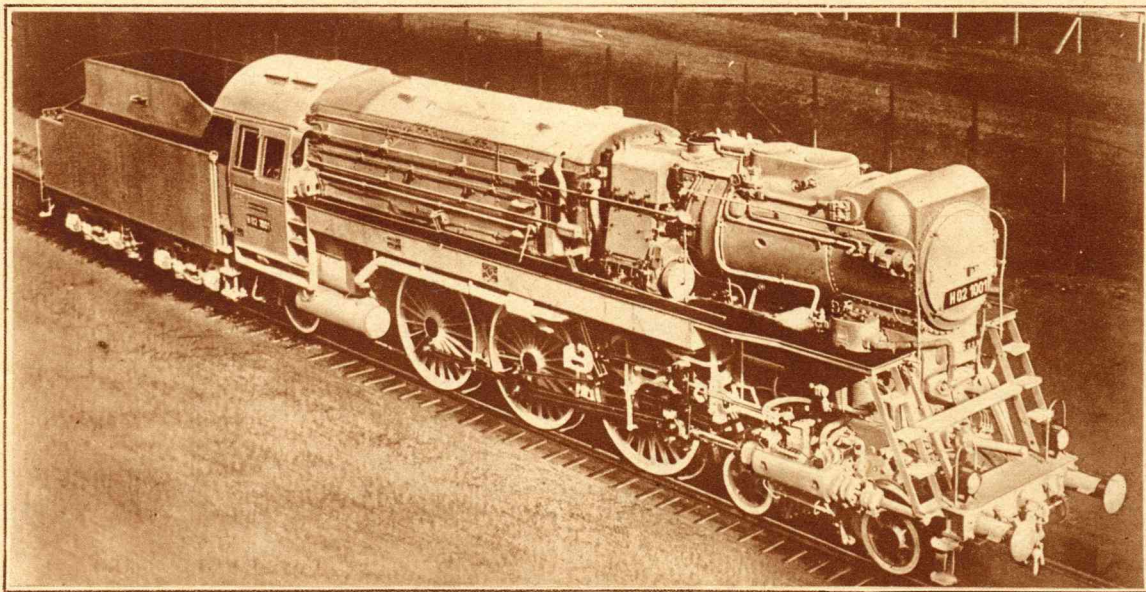
F.10.000. - ZUIVERHEIDSWAARBORG
OP ELK TABLET

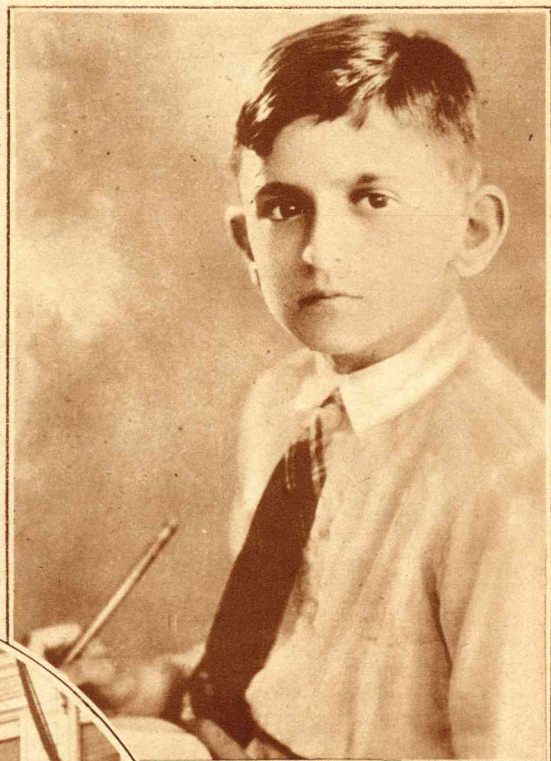
N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

59-0230 H.

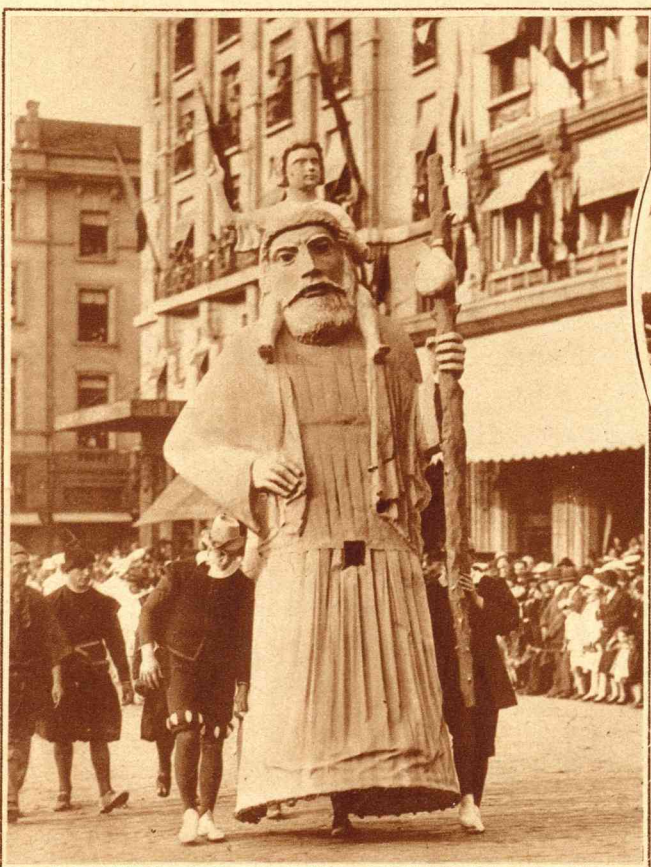

Op de hoofdlijnen der Deutsche Spoorwegen is een nieuwe locomotief van dit type in dienst genomen. De stoomketel is berekend op een druk van 120 atmosferen.

Deze Amerikaansche negenjarige jongen uit Boston heeft een boek met vijfhonderd verzen uitgegeven. Alles in het groot!

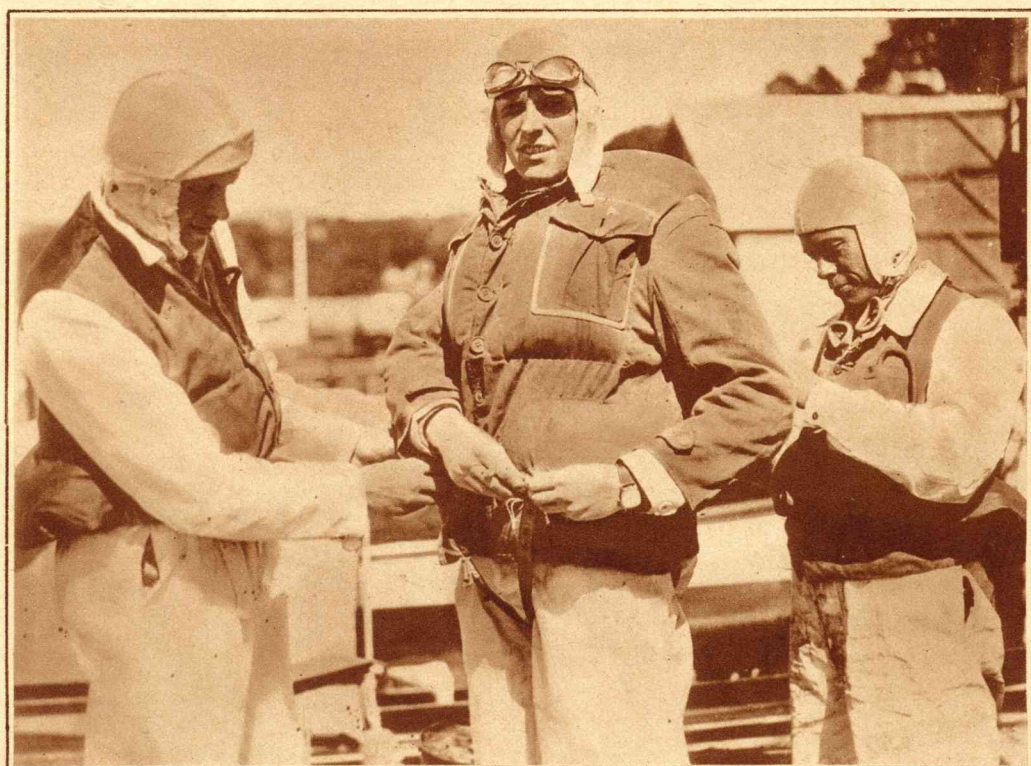

Ter gelegenheid van de Onafhankelijkheidsfeesten werd te Brussel een grootsche historische optocht gehouden, waaraan personen uit den hoogsten adel hun medewerking verleenden. Het Ros Beyaard.

Sint Christoffel in den stoet.

OVER ONZE GRENZEN

Een hittegolf teistert de Duitsche hoofdstad. Een grappig tafereeltje in een der Berlijnsche parken.

Bij zijn pogingen om het wereldrecord motorbootracen te verbeteren kwam Majoor Sir Henry Segrave jammerlijk om het leven. Enkele oogenblikken voor het instijgen in de Miss Engeland II werd deze opname gemaakt. Sir Henry Segrave laat zich een stalen reddingsgordel aangespen.

Ajax op stap! Zaterdagmiddag vertrok het Ajaxgezelschap van het Centraal Station naar het Oosten, waar in den loop dezer week eenige wedstrijden zullen worden gespeeld. De eerste ontmoeting vond plaats te Zagreb (Joego Slavië)

SPORT VAN ZONDAG

Wij willen allereerst in enkele regels terugkomen op den voetbalwedstrijd van het Nederlands Elftal te Budapest, hoewel het misschien beter ware te zwijgen. Maar wanneer men leest, dat onze heer Hirschman de groote nederlaag heel laconiek aan het slechte terrein weet, dan krijgt men toch lust om er iets van te vertellen.

Voor ons is het snoepreisje naar Hongarije één van de grootste mislukkingen uit den laatsten tijd, 'tgeen te meer jammer is, daar de Hongaren er van overtuigd zijn, de fine fleur van 't Nederlandsche voetbal op visite te hebben gehad en de pers daar thans overal verkondigt, dat het met de kwaliteit van ons voetbal maar zoo zoo is.

Daar is inderdaad wel iets van waar, doch wij zijn er van overtuigd, dat een Nederlandsche ploeg van geen enkel tegenstander met zulke cijfers behoeft te verliezen, wanneer de ware animo er maar is. Neem b.v. den wedstrijd in Amsterdam tegen de Italianen. Toen

gaven de Hollandsche spelers het volle pond. Dit is in Budapest niet geschied. De menschen hebben een plezierig uitstapje gemaakt en zij zijn, toen de temperatuur ongeveer 90° wees, plotseling tot de ontdekking gekomen, dat er als tegenprestatie voor dat mooie reisje ook nog wat gevoetbald moest worden. Een normaal verschijnsel overigens, wanneer men in den mid-zomer voetbal speelt en wij kunnen het den Nederlandschen elftalspelers dan ook niet kwalijk nemen.

Wel hopen wij, dat de K.N.V.B.-leiders er leergeld uit getrokken zullen hebben. Als regel behoort men na Mei geen wedstrijden van heteekenis meer te spelen. Menschen, die

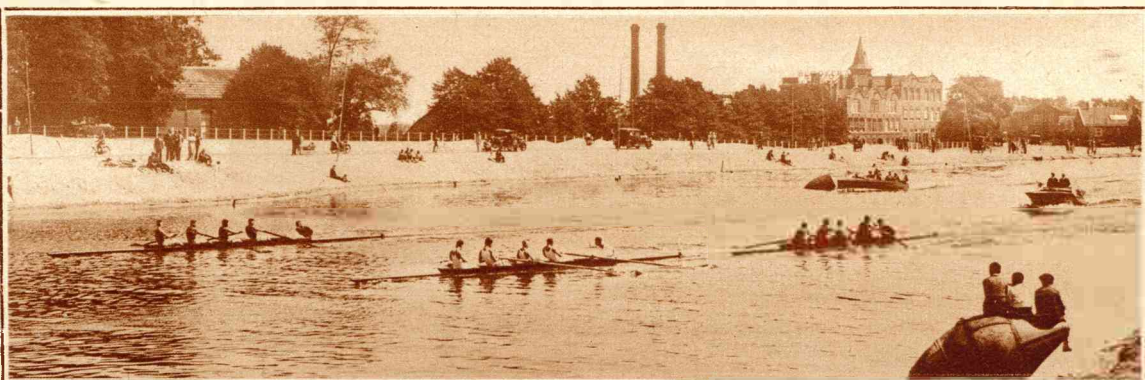
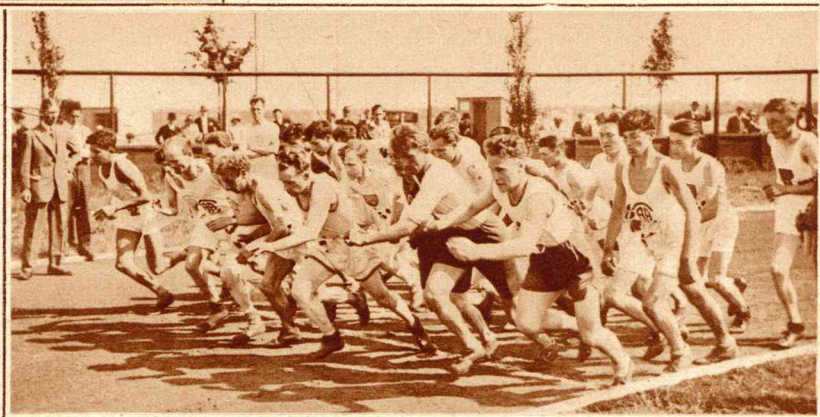
De Athletiekwedstrijden van de A.V.A.C. Berger wint de 200 M. hordenloop binnen recordtijd. Op onze foto ziet men duidelijk zijn voorsprong op den recordhouder v. d. Berge.

Knol, de Amsterdamsche politiesportman, op de atletiekwedstrijden van de A.V.A.C.

De athletiekwedstrijden der A. V. A.C. Foto bij den start van het 1500 M. hardloopen (nieuwelingen).

De wedstrijden van „De Koninklijke” op de Amstel. De finale. Jonge Vier, Triton, D. F. R. V. en Laga zitten elkaar in het vaarwater.

zelf voetballen, weten maar al te goed, dat de aardigheid er dan afraakt, en nu is wel duidelijk gebleken, dat zelfs voor internationaal voetbal de gemoederen dan niet meer ontvankelijk zijn. De toeren door Scandinavië zijn meestal een fiasco om dezelfde reden.

Intusschen blijft het wel zeer jammer, dat men thans in Centraal Europa, het middelpunt der voetbalsport momenteel, het Hollandsche voetbal nog een heel stukje lager aanslaat, dan het in werkelijkheid is.

De athletiekwedstrijden van de A.V.A.C. op de sintelbaan zijn uitstekend geslaagd. Die sintelbaan overigens, schijnt er nu toch wel een van de beste soort te zijn, gezien de tijden, welke er Zondag werden gemaakt.

Berger, thans lid der H.A.V. Haarlem, zorgde voor de groote verrassing, door het op naam van v. d. Berge staande record op de 200 M. met niet

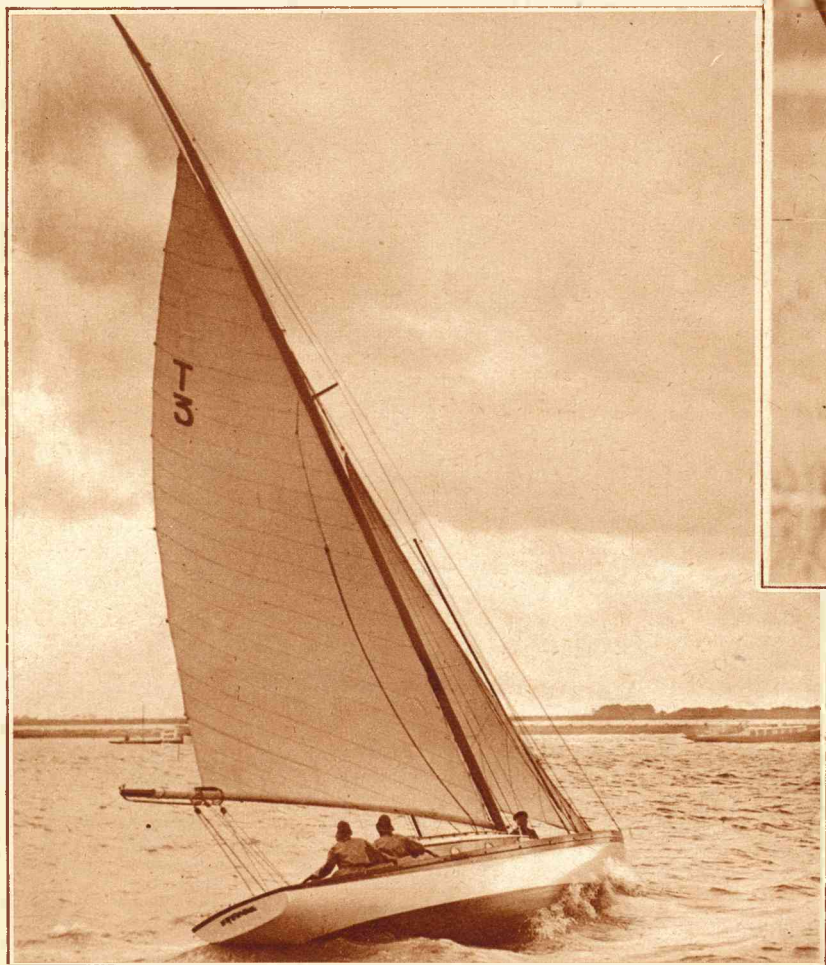

De bekende zwemmer en polospeler Plantinga is Zondag in het Sportfondsenbad gehuldigd ter gelegenheid van zijn 15-jarig jubileum als polospeler, van welk feit onze fotograaf bovenstaand plaatje maakte.

minder dan 0,9 sec. te verbeteren. De teekenen wijzen er op, dat wij in Berger een sprinter van de beste soort zullen krijgen. Met belangstelling moet het moment worden tegemoet gezien, dat hij zich met de sterke buitenlanders kan meten.

Dat de sintelbaan bijzonder snel is, wordt bevestigd door den fraaien tijd van Haarlems estafetteploeg op de 4 X 100 M. Ook hier moest het Ned. Rec. er aan gelooven. Het is wel verheugend, dat zooveel jongere krachten gereed staan om straks de plaatsen van Paulen, v. d. Berge e.a. te bezetten.

Zeilen. Een heerlijke, maar gevaarlijke bezigheid voor mie de techniek van deze sport niet voldoende meester is. Maar ook de menschen aan den wal genieten van den prachtige aanblik, die de kittige schepjes, scherend over het waterlak, opleveren.

Een kalmere bezigheid niet op, maar in het water, is het hengelen. Kenners zeggen, dat er niets heerlijkers te bedenken is, maar nog meer menschen twijfelen er aan.

„De liefstallige Acht” — een vroolijke roeiploeg.

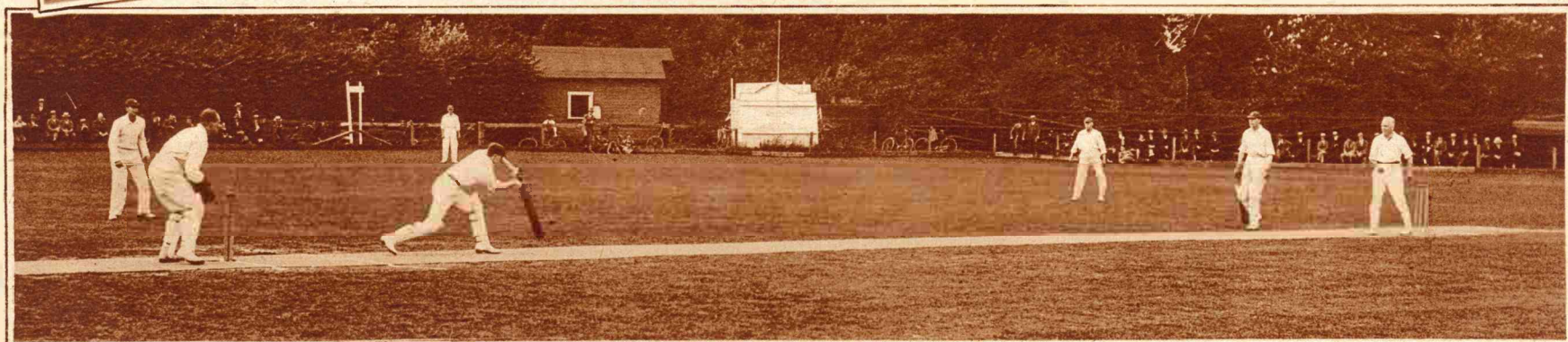
Zomersporten

Een pagina met foto's van de diverse takken van sport, die speciaal in de zomermaanden voor beoefening in aanmerking komen. Zij is bedoeld als aansporing en aanmoediging om méé te doen. Ieder naar zijn voorkeur.

Maar doe niet aan roeien of zeilen zonder een goed zwemmer te zijn. Twee jeugdige en ernstige beoefenaars van de zwemkunst, die hun eerste slagen gaan doen en daarbij zorgen drijvend te blijven.

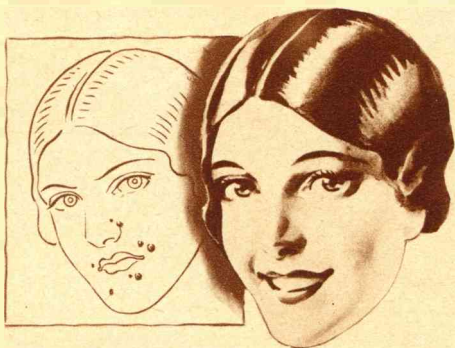
Twee zomersporten, die geen „uitverkochte huizen” trekken, maar zich uitsluitend in de belangstelling van beoefenaars verheugen mogen; een paar mooie spelkieken van tennis en cricket.

Een typische luchtfoto van het tuinbouwbedrijf rond het dorp Heemskerk.

(K.L.M.)

Vetworpjes pijnloos verdreven door Radox

Het uitdrukken van vetworpjes helpt slechts tijdelijk. Zij komen terug, erger dan ooit. De manier om uw huid blijvend van vetworpjes te bevrijden is door Radox te gebruiken. U doet eenvoudig een theelepel Radox in een kop heet water. Met dit mengsel wordt de aangetaste plek gedurende eenige minuten gebet. Wanneer daarna de huid met een zachten handdoek is afgedroogd, zijn de vetworpjes verdwenen. Gebruik na deze behandeling steeds een weinig cold cream. U zult nooit meer last hebben van vetworpjes, wanneer U altijd een beetje Radox door het waschwater doet. Want door Radox in water op te lossen komen de zuivere zuurstof en andere waardevolle bestanddeelen, die Radox bevat, vrij; de poriën worden gezuiverd en vetworpjes kunnen niet terugkomen. Dit hebben reeds duizenden tot hun voordeel ondervonden.

„... ik gebruik Radox geregeld en zou het niet meer kunnen missen, want als ik het twee of drie maal niet gebruikt heb, komen die akelige vetworpjes weer te voorschijn,” schrijft mevrouw N. v. L. te Middelburg.

(Origineele brief ter inzage).

Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Reist met KOLA DALLMANN

KolaDallmann veroorzaakt dubbele vreugde en dubbel genot van Uw reis. Eenige tabletten verwijderen onmiddellijk overspanning, vermoeidheid van de reis en slecht humeur. De drukkende atmosfeer van de coupé, de onaangename verschijnselen bij een scheepsreis treden nauwelijks in, wanneer tijdig door Kola Dallmann voorkomen.

2 à 3 tabletten Kola Dallmann verwijderen elk gevoel van vermoeidheid en verkwikken binnen vijf minuten den geheelen mensch.

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
ZIJN EN TE BLIJ-
VEN IS
ADVERTEEREN**

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure n°. 6.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

Abonneert U op
**DE STAD
AMSTERDAM**